കനൽച്ചിലമ്പിന്റെ നാദകലവികൾ

ഡോ. എൻ. വി. പി. ഉണിത്തിരി

ഉള്ളടക്കം

1. കനൽച്ചിലമ്പ് – കഥാസംഗ്രഹം
2. അവതരണത്തിലെ പുതുമ
3. കഥ പറയുന്നവർ:
കവി – ആമുഖവും ഉപസംഹാരവും (ഒന്നും ഏഴും സർഗങ്ങൾ)
കുറത്തി – രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷി (രണ്ടാം സർഗം),
– കുറത്തി പറഞ്ഞ കഥ (മൂന്നാം സർഗം)
വെളിച്ചപ്പാട് – ആൽത്തറയിലെ സംഗമം (നാലാം സർഗം)
– വെളിച്ചപ്പാട് പറഞ്ഞ കഥ (അഞ്ചാം സർഗം)
കവി – വേശ്യാലയത്തിലെ അതിഥി (ആറാം സർഗം)
ഒരു യുവകവി – കവി പറഞ്ഞ കഥ (ഏഴാം സർഗം)
4. പാത്രചിത്രീകരണം
5. ശ്യാമമാധവവും കനൽച്ചിലമ്പും : ഒരു താരതമ്യം

1. കനൽച്ചിലമ്പ് – കഥാസംഗ്രഹം

കാളിദാസന്റേതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ചോദ്യസമസ്യയാണ്, "പാൽക്കുടം ഉടഞ്ഞപ്പോൾ പാൽക്കാരി ചിരിച്ചതെന്തുകൊണ്ട്" എന്നത്. ഈ സമസ്യയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഒരു കാവ്യസഞ്ചാരമാണ് *കനൽച്ചിലമ്പ്* എന്നാണ് കവി പ്രഭാവർമ തന്നെ ഈ കവിതയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

കാവ്യം ഏഴു സർഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തേത് ആമുഖസർഗമായി കണക്കാക്കാം. രണ്ടു മുതൽ ഏഴുകൂടിയുള്ള സർഗങ്ങൾക്ക് കവിതന്നെ കൊടുത്ത പേരുകൾ ഇവയാണ്: 2. രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷി, 3. കുറത്തി പറഞ്ഞ കഥ, 4. ആൽത്തറയിലെ സംഗമം, 5. വെളിച്ചപ്പാട് പറഞ്ഞ കഥ, 6. വേശ്യാലയത്തിലെ അതിഥി, 7. കവി പറഞ്ഞ കഥ.

കനൽച്ചിലമ്പ് എന്നുതന്നെ പേരിട്ട ഒന്നം സർഗത്തിൽ കവി പാൽക്കാരിയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു: പാൽപ്പാത്രം തലയിൽനിന്നു വീണുതകർന്നിട്ടും, പാൽവില്പനക്കാരീ, നിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞില്ല! എന്നുമാത്രമല്ല, വിശാലമായ ആ കണ്ണുകളിലെ കുറുമ്പ് തെല്ലും മങ്ങിമാഞ്ഞതുമില്ല. കാൽച്ചുവട്ടിലുള്ള പുൽപ്പടർപ്പിന് പാൽപ്പതകൊണ്ട് പാരണ വീട്ടിയെന്ന തൃപ്തിയാണോ നിന്റെ ചുണ്ടിലുള്ളത്? വേഗം ഒന്നു വിരൽ ഞൊടിച്ച് ഒരു മിന്നൽപ്പിണരായി, ഞെട്ടടർന്നു കാറ്റിലാടിക്കറങ്ങുന്ന പാഴിലയായി, ഒട്ടു കൊണ്ടും ഒട്ടൊഴിഞ്ഞും ഉറുമിവായ്ത്തലപ്പു പോലെ പുളഞ്ഞ് നീയങ്ങ് പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുന്നത് എങ്ങോട്ട്? പോയതു പോയെന്ന മട്ടിന്റെ ഈണമൊത്തുലാവുന്ന, ചുണ്ടു കോട്ടി ഒന്നു ചൂളം കുത്തിയപോലാക്കി, പാലുവീണുനനഞ്ഞ ചേല കുടഞ്ഞൊതുക്കി, ചേലിൽ ഞൊറിഞ്ഞ് അരഞ്ഞാണിലേക്കു തിരുകി, നിന്ന നില്പിൽ ഉടൽവെട്ടിച്ച്, വന്നപോലെ ഉദാസീനയായിത്തന്നെ, നീ എവിടെ പോകുന്നു? അപ്പോഴും ആ ചുണ്ടിൽനിന്നും പുഞ്ചിരി മാഞ്ഞില്ല! കണ്ണിലെ തിരയിളക്കം ഒട്ടു നിന്നതുമില്ല! എവിടെനിന്നോ കാറ്റല പോലെ ഇവിടെ വന്നവളല്ലേ? വന്നത് ഇവിടെ

യാകയാൽ ഇവിടെ കൂട് വെച്ചവളല്ലേ? ആരാണു നീയെന്ന് ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ല. അതെന്തായാലും, അതിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. പാലു വിറ്റു കിട്ടിയ നാണ്യത്താൽ നാഴിയുരി അരി വാങ്ങി ചേരിയിലേക്കു പോകുന്ന നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇരുൾച്ചെന്നായ ചുരമാന്തുന്ന വഴിയേ പേടി പൂണ്ട് അന്തി മയങ്ങുമ്പോൾ കൂടണയുന്ന നിന്നെപ്പറ്റി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിത്യനിദാനപ്പോരിനാണിതെന്നറിഞ്ഞിട്ടും പാൽക്കുടം തകർന്നപ്പോൾ എന്തേ പുഞ്ചിരിക്കാൻ? മൂവുലകിനെയും പുച്ഛിച്ച് ഒന്നു കണ്ണിറുക്കി നിന്ന നില്പിൽ പിന്തിരിഞ്ഞുപോകാനെന്തേ? ഒന്നിനും ഉത്തരമില്ലാതെ അമ്പരന്നുനിൽക്കുന്ന എന്നെയും കടന്ന് ആ മിന്നൽപ്പെണ്ണ് മറഞ്ഞു. പാലു വീണ മണ്ണിൽ ആ പുഞ്ചിരിത്തിളക്കമുണ്ട്; പാൽക്കറുകത്തലപ്പത്ത് ആ മനസ്സിന്റെ സത്യമുണ്ട്. നാലുനാലരപ്പതിറ്റാണ്ടായി ഓണമുണ്ടവളല്ലേ? എന്നിട്ടും അവളിൽ കൗമാരം കത്തിനിൽക്കുന്നു! എന്താണിതിന്റെ രഹസ്യം? ആ മുഖത്ത് ഒരു കണിപ്പൊൻവിളക്കിന്റെ ദീപ്തിയുണ്ട്. മൂടിയ ഉടലും അതുപോലെത തന്നെയെന്നു കേൾക്കുന്നു! കണ്ടതുവെച്ച് ഒരിക്കലും കാണാത്ത കാര്യം. കേട്ടതുവെച്ച് ഒരിക്കലും കേൾക്കാത്ത കാര്യം. ജനങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ഊഹിച്ചെടുത്താൽ അതിലുണ്ടോ കാര്യം? കാര്യകാരണങ്ങൾക്കുണ്ടോ ജീവിതത്തിൽ വല്ല ബന്ധവും? പാൽക്കുടം തലയിൽനിന്നു വീണുതകർന്നിട്ടും ഈ പാൽവില്പനക്കാരിക്ക് എന്തേ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞില്ല?

രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷി എന്ന രണ്ടാം സർഗത്തിൽ പാൽക്കാരിയെപ്പറ്റി കുറത്തിക്കെന്തെങ്കിലുമറിയുമോ എന്നു കവി ചോദിക്കുന്നു. അവൾ തത്തയെക്കൊണ്ട് ഓരോ ചിത്രമെടുപ്പിക്കുകയാണ്. അവളോട് കവി ചോദിക്കുന്നു: ഈ പാൽവില്പനക്കാരിയുടെ വിധിയെന്താണ്? ആരാണിവൾ? നീ പറയുമോ? വെട്ടിയൊതുക്കിയ ചിറകനക്കാതെ ഒരുവിധമിറങ്ങി കിളി കൂടണയുക തന്നെയാണ്.

ദൂരമേഘക്കാവിൽ നീരാവി നിന്നുവിങ്ങി; മൗനമേഘങ്ങളിൽ അഗ്നിപർവതങ്ങൾ തിങ്ങി! കുറത്തി വീണ്ടും തത്തയോട് ചിത്രം കൊത്തിയെടുക്കാൻ പറഞ്ഞു. തത്തയാകട്ടെ ചിത്രമെടുക്കാതെ നിന്നുപരുങ്ങുകയാണ്. പുറന്തോട് ആ നിമിഷം ഉടഞ്ഞാലേ അകത്തു പിടയുന്ന കിളിക്കുഞ്ഞ് പുറംലോകത്തേക്കു വരൂ. അകത്ത് ഘനമൗനാവരണം തകരണം; അതിനുശേഷമേ പദം ചിറകടിച്ചുണരൂ.

എങ്കിലും കുറത്തിക്കുള്ളിൽ അഗ്നിപർവതമെരിഞ്ഞു. തോന്നൽ മെല്ലെമെല്ലെ അഗ്നിലാവയായി വഴിഞ്ഞു. മുൻപേ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പാൽക്കുടം മുഴുവൻ ഉടഞ്ഞാൽ, പാലുപോയാൽ പിന്നെ ചിരിക്കയല്ലാതെ വഴിയുണ്ടോ? മാലോകർ പാലു വാർന്നു പോയതല്ലേ കണ്ടുള്ളൂ; പാൽക്കുടവും പാലും ജീവിതത്തിന്റെ മേലെയാകുമോ? നല്ല കുറത്തി കഥ വാക്കിന്റെ ചെപ്പിലൊതുക്കുമ്പോൾ, തത്ത വന്ന് ചിത്രമൊന്നൊന്നായി എടുക്കുകയായി! അവൾ ഒരു ചിത്രത്തിലേക്കും കണ്ണയച്ചില്ല; ഉള്ളിൽ നീളെ അഗ്നി നിർമിച്ച ചിത്രമുണ്ടല്ലോ! തത്ത കൊത്തിയെടുക്കാതെ വിട്ട ജീവിതത്തിന്റെ നിറം കുറത്തി തീക്കനൽകൊണ്ടൊപ്പി വാക്കിൽ ചേർക്കുകയായി. തത്ത ഒരു ചിത്രം അല്പം മുന്നിലേക്കു നീക്കി. അതിൽ രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷി നീറിപ്പുകഞ്ഞു. ചുട്ടുപഴുത്ത ഏതോ കനൽച്ചെമ്പു കടയുന്നപോലെ അവൾ അകം നൊന്ത് ഒരു കഥ പറഞ്ഞു:

മൂന്നാം ഭാഗത്തിന്റെ പേര് കുറത്തി പറഞ്ഞ കഥയെന്നാണ്. കുലമുദ്രയണിഞ്ഞ് ഏഴു കുതിരകൾ വലിക്കുന്ന രഥമുള്ള ഒരു മഹാരാജ്യമുണ്ട്; അതിന് ഒരു രാജാവും. അയാൾക്ക് ഒരുത്തിയിൽ ആശ മുഴുത്തുപോലും. അവളാകട്ടെ അകളങ്കമനസ്സുകൊണ്ട് മറ്റൊരുവനെ വരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കുടിലിൽ കഴിക്കാൻ ഉഴക്കരി തികച്ചില്ല. ആ തറയിൽ കിടക്കാൻ മഴ ചോരാത്ത ഒരിടവുമില്ല. കൊടിയ കർക്കിടകവുമൊത്ത് ഇരുളിമ പരത്തുന്ന വിധിയിലും വെളിച്ചത്തിന്റെ ഒരു കിരണമുണർന്നു. പടർന്നു മാവിനെ നന്നായി പുണർന്ന് തീവെയിലിലും മഴയിലും കഴിഞ്ഞ ലതയിൽ പൂവിരിഞ്ഞു. അവർക്ക് ഒരു മകനുണ്ടായി – കെടുതിയുടെ ചെളി വിട്ടുയരുന്ന താമരച്ചെമ്പൊൻമുകുളം പോലെ ഒരുവൻ! ഉദിച്ച പൗർണമിപോലുള്ള അവൾ വിധിപ്രകാര

മുള്ള പ്രസവചികിത്സ കഴിഞ്ഞുനിൽക്കേ, ഒരു കുറി അവളിൽ രാജാവിനു പിന്നെയും ഒരു കമ്പത്തിരിത്തീപ്പൊരികളുണർന്നു. ഒരുവേള കടപൊട്ടിയുയരുന്ന വന്മരത്തെ കരുത്തുറ്റ ചെടിക്കും തടയാൻ എളുപ്പമാണോ? രാജാവിന്റെ മോഹം പ്രജകളിലൊരുവളിൽ പതിഞ്ഞാൽ അവളുടെമേൽ അധികാരദുര ചെങ്കോൽ നടത്തുകതന്നെചെയ്യും. ഇവിടെയും അതുതന്നെ ഭവിച്ചുപോൽ. അവളുടെ ഭർത്താവ് ഒരു കുറ്റം ചുമത്തപ്പെട്ട് ഇരുളിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു! കുറ്റമെന്തെന്ന് ആരും അവനോടു പറഞ്ഞില്ല. അവൻ അത് ആരോടും അന്വേഷിച്ചതുമില്ല. കുറ്റമെന്താണ് ചെയ്തതെന്ന് അല്പം പോലുമറിയാതെ, ബന്ധുക്കളെപ്പറ്റിയാതൊന്നുമറിയാതെ പല ജയിലുകളിലായി പല ദിവസം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം രാജാവ് അയാളെ നാടുകടത്തി! യജ്ഞമെല്ലാം ദേവകൾക്കും രത്നമെല്ലാം തനിക്കും എന്നതാണല്ലോ രാജാക്കന്മാർക്ക് ജീവിതത്തിൽ എല്ലായ്പ്പോഴുമുള്ള നിയമം! രാജാവ് ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ ആളയച്ചു വരുത്തി. എങ്ങും മംഗളാരവങ്ങളും ആചാരനീരാജനങ്ങളും തന്നെ! പുരത്തിലേക്ക് അവൾക്കല്ലാതെ അവളുടെ മകന് കടക്കാൻ രാജാവ് അനുമതി കൊടുത്തില്ല. പനിത്തീക്കിടക്കയിൽ പിടയുന്ന മകനെ വെടിഞ്ഞുവന്ന അവൾക്ക് ഉള്ളിൽ എരിതീയണയുമോ? ഇടനാട്ടിൽ ഒരു മഴക്കെടുതതിയുണ്ടായിപോലും! അതിൽപ്പെട്ട് മകൻ മരിച്ചുവെന്നും അവളറിഞ്ഞു. അവസാനം അവനെ ഒന്ന് കണ്ണുകൊണ്ടുഴിയാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല! ചുടുകണ്ണുകൊണ്ട് ഉദകതർപ്പണവും നടന്നില്ല!

രാജാവ് ഒരു ദിവസം പുരത്തിൽ രത്നദീപങ്ങൾ ജ്വലിക്കുന്ന മന്ദിരത്തിൽ അവൾക്ക് അർധാസനം നൽകി. സപത്നിമാർക്കിടയിലെങ്കിലും അവളായി റാണി. അവൾ പട്ടമഹിഷിയാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിവായി. രാപ്പകലില്ലാതെ അവൾക്ക് സഞ്ചരിക്കാം. എവിടെയും കടന്നുചെന്നിരിക്കാം; എന്തും ആസ്വദിക്കാം. ഖജനാവിന്റെ ഒരു താക്കോൽ അവളുടെ കൈയിൽ. പരിചരിക്കാൻ എല്ലായിടത്തും സഖികൾ. കുലചിഹ്നം, അധികാരം, പ്രതാപം – എല്ലാം അവൾക്കു മുന്നിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും കുമ്പിട്ടുനിന്നു!

ഘനരാവിന്റെ ഇരുൾമറ പതുക്കെ തകർന്നു. രാജാവിന് അവളിൽ ഒരു കുഞ്ഞുണ്ടായി. പുരമാകെ തുടുതുടെ തിരി കത്തിത്തെളിഞ്ഞു. നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ അവൻ വളർന്നു. എല്ലായിടത്തും പൊലിമയുടെ നിറവും ദയാരവവും മാത്രം. അവൾക്ക് കരയാൻ ഒരലിപം നേരമോ സ്ഥലമോ ഇല്ല. എങ്കിലും അവൾ ഇടയ്ക്കിടെ വിങ്ങിക്കരഞ്ഞു. കണ്ണീര് മണ്ണില

ല്ലാതെ ഉള്ളിൽ വാർന്നുനിറഞ്ഞു. അങ്ങനെ വെളിച്ചവും മഴയുമായി, രാവും പകലുമായി, കാലത്തിന്റെ തേർച്ചക്രമുരുണ്ടു.

ഒരു രാത്രി ഉറക്കത്തിൽ അവൾ ഒരു വർണസ്വപ്നത്തിന്റെ പടവിലൂടെ ഒരു തീരത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെ ഒരാശ്രമത്തിൽ ഒരൃഷി ദയവോടെ നിറുകയിൽ തൊട്ടനുഗ്രഹിച്ചു പറഞ്ഞു: മകനു ദീർഘായുസ്സരുളാൻ ഒരു ദിവസം ഒരു ദേവൻ യാചകനായി വന്നെത്തും. ഇതറിഞ്ഞ് അവൾ വളരെയധികം സന്തോഷിച്ചു.

അതുമുതൽ, വരുന്ന ഭിക്ഷാടകർക്കെല്ലാം പുരത്തിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും വാതിലുകൾ തുറന്നുതന്നെ കിടന്നു.

പല ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞവാറേ, പുതുചിങ്ങപ്പുലരിയിൽ രു ബ്രഹ്മചാരി പല വഴിക്ക് അലഞ്ഞുനടന്ന് അവിടെയെത്തി. പല പല കവാടങ്ങൾ പൊടുന്നനവേ തുറന്നു. ഭടജനങ്ങൾ ഒതുങ്ങിനിന്നു. അകവാതിൽ തുറന്നു.

ഒരു സോപാനത്തിൽ ഇരുവശങ്ങളിലായി രണ്ടുപേർ അഭിമുഖമായി ഇരുന്നു: ഒരാൾ ബ്രഹ്മചാരി, ഒരാൾ രാജ്ഞി. അയാൾ തൊഴുതുനിന്ന് ഭിക്ഷാപാത്രം നീട്ടി. അതിനു മുന്നേതന്നെ അതിൽ കണ്ണീർ വന്നുവീണു. കരയുന്നതെന്താണെന്ന് സഹജകൗതുകത്താൽ മുഖമുയർത്തി അവൾ ആ മുഖമുഴിഞ്ഞു. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും ഇലത്താളമെന്ന കണക്കെ മേലെയും താഴെയും. ചന്ദ്രൻ മുഖം താഴ്ത്തുകയായി. വെറും അരനിമിഷംകൊണ്ട് അവർ തമ്മിൽ അറിഞ്ഞു. തെളിഞ്ഞ മനസ്സിൽ ആ മുഖം വന്നുപതിഞ്ഞു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ തമ്മിൽ ഇടയുന്നു. ചകിതമായ ഹൃദയം ഹൃദയത്തെയും മിഴികൾ മിഴികളെയും തിരിച്ചറിയുന്നു. എവിടെനിന്നാണ് ഇവിടേക്കു വന്നുചേർന്നതെന്നു ചോദ്യം. എവിടെനിന്നായാലും ഇതുതന്നെയാണ് ലക്ഷ്യമെന്ന് ഉത്തരം. സൗഖ്യമല്ലേ എന്നു ചോദ്യം. ജീവിതത്തിലുണ്ടോ ബാക്കിയാവാൻ സൗഖ്യം എന്നായി ഉത്തപ്തമായ ഉത്തരം. തുടരെ തിളച്ചുനിന്നത് ഒരു കുറി അറിയാതെ അകമേനിന്ന് ഒരുവിധം വാക്കുകളായി തുളുമ്പി: "നാടു കടത്തപ്പെട്ട ഞാൻ അതിർത്തി വിട്ട് ഇവിടെയെത്തിയത് നിന്നെക്കണ്ടു മടങ്ങുവാൻ മാത്രം!"

ഒരു കാറ്റും ഇളകിയില്ല, ഇല അനങ്ങിയില്ല; അവർക്കിടയിൽ പദഷട്പദങ്ങൾ പറന്നു!

"മതി, പോയ് വരട്ടെ" എന്നു വിടവാങ്ങുന്ന പ്രിയനോട് അവൾ പറഞ്ഞു: "ഇനി എവിടെയായാലും ഞാൻ വരും."

"അതു വേണ്ട. നീ ഈ പുരിയിൽ സസുഖം കഴിയൂ. എനിക്ക് ലോകത്തിൽ അലഞ്ഞുനടക്കൽ മാത്രമാണ് വിധി. രാജാവിന്റെ

കടുത്ത ക്രോധത്തിന്റെ കാട്ടുതീയുടെ നടുവിൽ കിളികളെപ്പോലെ നമുക്കിരുവർക്കും മരിക്കാം. അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ പറയുകയാണ്, നിനക്ക് ഒരു വഴി, എനിക്ക് ഒരു വഴി. അവ തമ്മിൽ പിണയേണ്ട. വിധിവിഹിതമായി വേറിട്ടൊഴുകിയ നദികൾ ഈ നിലയിൽ പരസ്പരം കലർത്തുക എളുപ്പമല്ല. അറിയില്ലേ, സരസ്വതി ഭൂമിക്കടിയിൽ മറഞ്ഞു. വിളിച്ചാലും അതിനി മുകളിലേക്കു വരില്ല!"

പലപല തലങ്ങളിൽ പരസ്പരം വഴിപിരിയാൻ വഴി തിരിഞ്ഞ് അയാൾ; വഴിയടച്ചുകൊണ്ട് അവളും: "മൃതിയെങ്കിൽ മൃതി. അകമേ മനമില്ലാതെ അലയാനാണ് വിധിയെങ്കിൽ, അതിൽ ഭേദം മൃതിയല്ലേ? ഉടലിന്റെ ജീവിതത്തിനു മുകളിലായിരിക്കും ഉയിരിന്റെ ജീവിതം. അതിൽ നമ്മളൊരുമിക്കും! ഇനിയും ജീവിതം ബാക്കിയായി വരുന്നുവെങ്കിൽ അത് നാം ഒരുമിച്ച് പകുക്കും. ഹാ! മൃതിയെങ്കിൽ മൃതിയും!"

ഉറച്ച മനസ്സോടെ അവൾ ഇപ്രകാരം പറയവേ, അവന് അതിന് അല്പവും എതിർനിൽക്കാനായില്ല. പിരിയേണ്ട സമയം വന്നടുത്തപ്പോൾ അവൻ അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി: "വിധി വഴി തെളിക്കട്ടെ."

"വസന്തപഞ്ചമിനാളിൽ അരയാൽത്തറയിൽ രാവിന്റെ മറക്കുടമറവിൽ എത്തുക! വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി ഒരു നക്ഷത്രരശ്മി മിഴി ചിമ്മിയുണരുന്ന മഹൂർത്തത്തിൽ വരിക." അവൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ഒരു കുറി താണുതൊഴുതു. തിരികെപ്പോകാനുള്ള വഴിയിൽ ഭടജനങ്ങൾ അയാളെ അനുഗമിച്ചു.

അഗതിയായി പ്രിയതമൻ അകലുന്ന വഴിയേ പിടയുന്ന കൺചിറകു വിരുത്തി അവൾ ഒപ്പം പറന്നു.

അവസാനം, ഭൂമിയുടെ ബോധത്തിരിനാളം കെട്ടു. ചരരാശി സുഷുപ്തിയുടെ ഇരുൾക്കയത്തിലാണ്ടു. ഒരാൾ മാത്രം ഉറങ്ങാതെ. ഒരു രാജ്ഞി. അവരുടെ കണ്ണിൽ കലിക്കുന്ന പേടിയുടെ കരിന്തിരിപ്പുകയാണോ?

ഒരു ചെറുപഴുതുപോലും പെടുകയില്ലെന്നറിയാം. രാവിന്റെ പാഴ്ക്കരിമ്പടം വെളിച്ചത്തെ തുളക്കില്ല!

ദീർഘനിദ്രയിൽ ആത്മവിസ്മൃതി പൂണ്ട് രാജാവ് ഉറങ്ങുകയാണ്! ഉറക്കത്തിൽ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ! ഉറക്കത്തിൽ നവരത്നമഹാമണ്ഡപവും കുടിലും ഒന്നുതന്നെ. രാജാവ് പതിതനു തുല്യൻ!

രാത്രി ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ തടസ്സമില്ല. ഇരുളിലും പകലും പടിവാതിൽ അടയുകയില്ലെന്നുമറിയാം. തനിക്ക് സ്വച്ഛമായി എങ്ങും പോകാനും വരാനും പരമമായ സ്വാതന്ത്ര്യം തന്ന രാജാവ് ഉറങ്ങുമ്പോൾ, ഇരുട്ട് കനക്കവേ, മകനെ രാജാവിനൊപ്പം കിടത്തി, അവൾ തന്റെ വഴിയേ തനിച്ചിറങ്ങിപോലും!

മകനെ പുതപ്പിക്കുവാൻ ഒരു പട്ടെടുക്കേ, വിളക്കൊന്നു ജ്വലിച്ചപോലെ ഒരു രത്നം തെളിഞ്ഞു. അതിന്റെ വർണരശ്മി കണ്ണുകളിൽ വന്നു തറച്ചിട്ടാണോ തറയിൽ വീണ വാളിന്റെ കിലുകിലശബ്ദം കേട്ടിട്ടാണോ എന്തോ, രാജാവ് ഒരു നിമിഷം ഉറക്കംവിട്ടുണരുന്നു. രാജാവലറുകയാണ്: "എവിടേക്കാണ് നീ ഈ ഇരുട്ടിൽ?"

ഇനി തനിക്കൊരു വഴിയുമില്ലെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ വാൾ വീശി. രാജാവ് രണ്ടു തുണ്ടുകളായി! ഇരുട്ടിൽ ഒരു നിമിഷവും കളയാതെ ഒരൊറ്റ വെട്ട്! വാൾമുനയേറ്റ് മകനും മുറിവു പറ്റിയോ? കരവാളമുന നെറ്റിത്തടത്തിലൊന്നുരഞ്ഞുവോ? നിലവിളി അബോധത്തിൽ അറിയാതെ അമർന്നുവോ?

ഉരുൾപൊട്ടിവരുന്ന മലവെള്ളം പോലെയും മുറുകിയ വില്ലിൽനിന്നു ശരംപോലെയും അവൾ അന്തഃപുരവും പുരവും വിട്ടിറങ്ങി. കവാടം തുറന്നു. അവൾ ഇരുളിൽ പോയ് മറഞ്ഞു!

ആൽത്തറയിലെ സംഗമമെന്ന നാലാം ഭാഗം മുൻ സർഗത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ അവളുടെയും മകന്റെയും ആൽത്തറയിലെ സമാഗമം വർണിക്കുന്നതാണ്.

ഭയങ്കരമായ രാവിൽ അവിടം മാറി പടിഞ്ഞറേ ചെരിവിൽ നക്ഷത്രം തെളിഞ്ഞു. ഇതുതന്നെ സമയമെന്ന് അവൾ ഉറപ്പിച്ചു. പടികളിറങ്ങി കോട്ട കടന്ന് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റലറിയമരുമ്പോലെ അവൾ ആൽത്തറയിലെത്തി. ഉലയുന്ന വെൺനിലാവിന്റെ നീൾവിരി പുതച്ച് അവിടെ പ്രിയൻ കിടക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വസ്ഥമായി കിടക്കുന്നതെങ്ങനെയോ ആവോ! എവിടെയും പക കൊടുംപട നീക്കി വരുമ്പോൾ, ഇങ്ങനെ സകലതും മറന്ന് ഉറങ്ങാനാകുമോ?

വിളിച്ചുണർത്താനായി അവൾ ഒന്നു കുനിഞ്ഞു. ഇരുട്ടിനു തുല്യമായ ഉറക്കത്തിൽ അവൻ അതൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ ഇടത്തെ കാലിന്നരികിൽ കരിയില അനങ്ങുന്നുണ്ട്. ഒരു പാമ്പ് വിരൽ ചുറ്റി മണലിലേക്കിറങ്ങുന്നു. ഇരുവിരലുകൾക്കുമിടയിൽ കരിനീലനിണപ്പാടുണ്ട്. അവൾ വരുന്നതിനു മുൻപേ പാമ്പ് പോയിമറഞ്ഞു.

മുള കീറുന്നപോലെ അവൾ കരഞ്ഞാർത്തുവിളിച്ചു. കരച്ചിലിന്റെ ഒച്ച അനന്തതയിൽ പോയി ലയിച്ചു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ്, പിന്നെ, കിളിക്കൊപ്പം കുറത്തി നിശ്ചലയായി മിണ്ടാതെ മരിച്ചപോലിരുന്നു. അറിവ് അറിയാക്കയത്തിലെങ്ങാൻ പോയ്മറഞ്ഞോ? എല്ലാ അമൃതധാരകളും മൃതിയിൽ പോയമർന്നോ?

അഞ്ചാം സർഗം വെളിച്ചപ്പാട് പറഞ്ഞ കഥയാണ്. ചെമ്പവിഴപ്പട്ടുടുത്തും പള്ളിവാളുലച്ചും രക്തചാമുണ്ഡിക്കുമുന്നിൽ നൃത്തമാടുന്നവനേ, ദിഗ്ഗജങ്ങളെയറുത്ത ചോര വീണു ചുവക്കുന്ന പശ്ചിമാകാശത്തിന്റെ നേർക്ക് ഉറഞ്ഞുതുള്ളുന്ന കോമരമേ, അസ്ഥിമാല, കപാലങ്ങൾ, കബന്ധങ്ങൾ – ആകാശത്തിൽ രക്തം ചിതറിയോ? ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളുമായിരിക്കുമോ? ആകാശത്തെങ്ങും ചുടലഭസ്മംകൊണ്ട് വെളുത്ത മേഘം പറക്കുന്നു. അതിന്റെ കീഴിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഭൂതവർത്തമാനഭവിഷ്യത്കാലങ്ങൾ മുഴുവൻ ഉരുക്കഴിക്കുന്നവനേ! അന്നു രാത്രി അന്ധതയുടെ മുറ്റത്തു ചെന്നുപെട്ട പെണ്ണിന് എന്തു പറ്റിയെന്നറിഞ്ഞുവോ?

നെറ്റിയിൽനിന്ന് ഇറ്റുവീണ ചോരയൊലിക്കുന്ന ചുണ്ട് ഒട്ടിളക്കി മായാമയിയെ തൊട്ടുണർത്തി കലിയേറുന്ന മുറയ്ക്ക് അയാൾ കഥകൾ പറയുന്നു – രക്തസാഗരത്തിരകളൊഴുകുന്ന വാക്കുകൾ! ചിതറിമാറിയ കണ്ണി തിരികെ വരികയാണ്. ഉചിതമായിടത്ത് അത് വിളങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്. പുലരാനഞ്ചരരാവു കുറവുള്ള സമയം, പുരി ഒട്ടുമുണരാതെ ഉറങ്ങുന്ന സമയം, അവൾ ഏകാകിനിയായി അലഞ്ഞലഞ്ഞ് ഓരോ വഴിയേ തളർന്നു നീങ്ങുമ്പോൾ, ഒരു സംഘം അവളെ തടഞ്ഞു. അരക്കെട്ടിൽ ചുടുരക്തമൊലിക്കുന്ന കത്തിയോടും കെടുവായിൽ ഇളമാംസം കൊതിക്കുന്ന ദംഷ്ട്രയോടും കൂടി ആദ്യം സംഘത്തലവൻ, പിന്നെ കഴുകക്കൂട്ടം കണക്കെ അനുയായികൾ! അവൾ മുൾപ്പടർപ്പിൽ ഞെരിഞ്ഞമർന്നു! അളവറ്റു കുമിഞ്ഞ നവരത്നങ്ങൾ മുഴുവൻ നിറഞ്ഞ സഞ്ചിയുമായി കശ്മലന്മാർ കടന്നുകളഞ്ഞു. അളക്കാനെളുപ്പമല്ലാത്ത അഭിമാനം മുഴുവൻ അപമാനച്ചെളിക്കുണ്ടിലമർത്തിയാണവർ പോയത്! കലങ്ങിയ കണ്ണിലും മുലയിലും ചോര; പിളർന്ന തുടകൾക്കിടയിലെ മുറിപ്പാടിൽ ചോര! ചതഞ്ഞ അരക്കെട്ടിൽ കരിങ്കല്ലിന്റെ കടുപ്പം! ഇളയ ശ്വാസധാരകൾക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ തടസ്സം! അനങ്ങാതെ ഇരുൾക്കാട്ടിൽ പടർമുൾവിരിപ്പിൽ അരഞ്ഞു മൈലാഞ്ചിച്ചോര പടർന്ന ഉടലായി, അതിദീനമായി രണ്ടഹോരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചു. ചൊരിയുന്ന മഴ അവളിൽ കാരുണ്യം പൊഴിഞ്ഞു! കരിമേഘം ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യന്റെ മുഖം ഇരുട്ടിന്റെ പുതപ്പിട്ട് എവിടെയോ മറച്ചു. അവശേഷിച്ചത് തൊണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞ ശരീരവും അതിൽ ചേലയായി വാർന്നുപടർന്ന ചോരയും! സകലർക്കും അറപ്പേറിക്കഴിഞ്ഞ വപുസ്സിൽ തുടരാൻ മടിച്ച് നേർത്തുനേർത്തുവരുന്ന ഉയിരും! അതുവഴി പോയ ഒരു വണിക്ക് അവളുടെ വിളികേട്ട് ഇരുളിനെ വകഞ്ഞ് ഒരുവിധം അവിടെയെത്തി. അവളാരെന്നറിയാതെ

അങ്ങൊരു വേശ്യാലയത്തിൽ, ഉടലിന്റെ താവളത്തിൽ, കൊണ്ടുവിട്ടുവത്രേ.

അവിടെ നടന്ന അതിവിദഗ്ധമായ ചികിത്സകൾ ഫലിച്ചു. കരിമേഘാവരണം മാറി നവലേഖ തെളിഞ്ഞു. ശുക്ലപക്ഷാരംഭത്തിലെ നഖലേഖ പോലെ പിറന്ന്, പതുക്കെ പൂർണേന്ദുവായി വളർന്നു. പല ദിവസങ്ങൾ കടക്കവേ, അവൾ ജ്വലിച്ചു തെളിഞ്ഞു. മുറിവെല്ലാമുണങ്ങി പൂവുടൽ മിന്നിപ്പുളഞ്ഞു.

ഇരയുടെ വളർച്ചയിൽ അത്യധികം സന്തോഷം ഏതു വനജന്തുവിനുമുണ്ടാകും. അതുപോലെ അവിടത്തെ യജമാനത്തിയിലും അമേയമായ മോദം വളർന്നുവത്രേ!

പല പല ദിവസങ്ങൾ കഴിയവേ, അവൾ കാമത്തിടമ്പായി കൊടിയേറ്റിപ്പുലർന്നു. അൾക്കായി പല പല്ലക്കുകൾ അവിടെ വന്നെത്തി. ഉരുക്കുപെട്ടിയിൽ പൊന്നും പവിഴവും നിറഞ്ഞു.

വേശ്യാലയത്തിലെ അതിഥി എന്ന ആറാം ഭാഗം. തന്റെ മകൻതന്നെ അവിടെ അമ്മയുടെ അതിഥിയായി വന്നെത്തുന്നതാണ്. ഒരു ദിവസം അവിടെ ഒരു പുതിയ രഥം വന്നെത്തി. രഥത്തിൽനിന്ന് ഒരു നവയുവാവ് ഇറങ്ങിവന്നു. നിറഞ്ഞ യൗവനം കടഞ്ഞെടുത്ത സൗന്ദര്യത്തിന്റെ കനലിനു സമാനമായ അവൻ പതുക്കെ അവളിൽത്തന്നെ നിറഞ്ഞു. സുരതസന്ധിയുടെ മൂർച്ഛ ശമിക്കവേ, അവൾ അവന്റെ മുഖം ചുംബിച്ചു. സമ്പൂർണസുരതോത്സവസാഗരം ഒന്നടങ്ങിയപ്പോൾ, അവളിൽ ആ കുമാരനോട് ഒരു സ്നേഹം നിറഞ്ഞു. താൻ ഒട്ടും വിചാരിക്കാതെ ഉള്ളലിഞ്ഞുവഴിഞ്ഞത് ആർദ്രവാത്സല്യസുധതന്നെയെന്ന് അവളറിഞ്ഞു. ഒരുവേള, പോയ നിമിഷങ്ങൾ സ്മരിക്കെ അവൾ നുകർന്നത് രതിസുഖരസമല്ലെന്നറിഞ്ഞു. മാറിൽ മുഖം ചേർത്ത് അവൻ മുലക്കണ്ണു രുചിക്കവേ, അവൾക്ക് കുഞ്ഞിനായി പാൽ ചുരന്നപോലെ നിറഞ്ഞു. അല്പനേരവും വിടാതെ അവൻ ശരീരം പറ്റിക്കിടക്കവേ, മകനെന്നപോലെ അവൾ മെയ് ചേർത്തു പുണർന്നു. ഇരുപതിലേറെ വർഷം ഇളപ്പമുള്ള അവൻ തന്റെ മകനു തുല്യമെന്ന വിചാരമല്ലേ നിറഞ്ഞുനിന്നത്? ഇടറിയ വാക്കുകളോടെ അവളന്വേഷിച്ചു: “ചെറുപ്പക്കാരനായ നീ ഇങ്ങനെ വഴിപിഴക്കുകയോ? ഇരുട്ടിന്റെ ഇടനാഴി കടന്നുവന്ന് ഇതുപോലെ ചളിക്കുണ്ടിൽ വീഴാൻ നിനക്കു കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? നീ ഒരു സ്ത്രീയെ അറിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ള കാലം അധർമത്തിന്റെ വഴിവിട്ട് തന്റെ ധർമം നയിക്കുക.”

വഴിതെറ്റി ഇവിടെ വന്നടിഞ്ഞതിന്റെ വഴികൾ ആർദ്രമായി അവൾ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ, അവൻ അകമേ കരഞ്ഞു. ഈവിധം ദയയുടെ അമൃതം മാത്രം നിവേദിക്കുന്ന സ്വരം അതുവരെ അവൻ അല്പസമയംപോലും കേട്ടിട്ടില്ല! അനിർവാച്യമാംവിധം അലിവെഴുന്ന ആ മനസ്സുകൾ ഒരു മാത്ര അന്യോന്യം ചുംബിച്ചു. അതിനുശേഷം അവൻ ഹൃദയഭേദകമായ തന്റെ വിധിയെയും ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിയെയും ജന്മവികൃതിയെയും പറ്റി പറയുന്നു. തളിർവിരലുകൾകൊണ്ട് അവൾ ഇളംനെറ്റിയുഴിയവേ, അതിന്റെ സുഖമറിഞ്ഞ് അവൻ തന്റെ കഥകൾ തുടരുന്നു: "പിറന്നത് ഐശ്വര്യം കൊടി പാറിച്ച മഹാരാജപുരിയിൽ. എന്നാൽ അതിൽ കാര്യമില്ല. ഇളയ നാളിലേ അമ്മ ഉപേക്ഷിച്ചതാണ് ഈയുള്ളവനെ. അവർ എന്റെ അച്ഛനെ കൊന്ന് ഇരുട്ടത്ത് കടന്നുപോയതാണ്."

കനൽ കോരിയിട്ടപോലെ അവളൊന്നു പിടഞ്ഞു. വിരൽ നെറ്റിയിലുള്ള മുറിപ്പാടിലമർന്നു. അവൾ അതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

അവൻ ഏതോ നിമിഷത്തിൽ മടങ്ങിപ്പോയിരിക്കാം.

പുലർവെളിച്ചം പരക്കുന്നതിനുമുൻപ് അവൾ വിറകടുക്കി ചിത കൂട്ടി അതിൽ ചാടി. ശരീരം കത്തിപ്പിടഞ്ഞു.

കത്തുന്ന വെളിച്ചം കണ്ടും അലർച്ച കേട്ടും ഉണർന്നവർ ഒരു വിധം അവളെ വീണ്ടെടുത്ത് തീ കെടുത്തി. ഉടൽ പാതി കരിഞ്ഞെങ്കിലും മുഖം പഴയതുപോലെത്തന്നെ. കരിഞ്ഞ ശരീരം ആരും വെറുക്കുമാറ് ശോചനീയം.

പണമുണ്ടാക്കുവാനാവാത്ത അവളെപ്പോറ്റാൻ യജമാനത്തികൾക്ക് മതിഭ്രമമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. യജമാനത്തി ഒരു നാൾ ഇരുട്ടിന്റെ വഴിയിലൂടെ അകലെ ചെന്ന് അവളെ ഒരു പാൽക്കാരനു കൊണ്ടുക്കൊടുത്തു.

പല പല വീടുകളിൽ പാലു വിറ്റു കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ട് ഇവിടെ ഈ സ്ഥലത്ത് അവൾ ജീവിതം നയിച്ചു.

അതിൽപ്പിന്നെ അവൾ ഒരിക്കലും കരഞ്ഞിട്ടില്ല. കരച്ചിൽതന്നെ പുച്ഛം കലർന്ന ചിരിയായാണ് വിരിഞ്ഞത്. ജീവിതത്തിന്റെ കുടം പൊട്ടിത്തകർന്നവൾക്ക് പാൽക്കുടം വീണുടയുമ്പോൾ കരയാനെളുപ്പമാണോ? കരച്ചിലിന്നൊടുവിൽ പുഞ്ചിരിച്ചവളേ, നിനക്ക് ലോകത്തിൽ ചിരിയല്ലാതെന്താണ് ചെയ്യാനുള്ളത്?

കവി പറഞ്ഞ കഥയാണ് *കനൽച്ചിലമ്പി*ലെ ഏഴാം സർഗം. ഇതോടെ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു. ശരനിര പടർത്തിക്കൊണ്ട് ഇരമ്പിയെത്തുമ്പോൾ, ഒരു ചോദ്യം ഒരായിരം ഉപചോദ്യങ്ങളുയർത്തും.

വെളിച്ചപ്പാടിനു മെല്ലെ കലിയിറങ്ങുന്നു. വെളിച്ചപ്പെട്ടതു മുഴുവൻ ഇരുട്ടിൽ മങ്ങുന്നു. ചിറകൊതുക്കിയ തത്തയും കുറത്തിയും കോമരവും കടന്നുപോയ ഇരുൾപ്പടവുകൾ ചവിട്ടി, പതിനായിരക്കണക്കിൽ യുഗങ്ങൾ കടന്നുവന്ന് ഒരു വെള്ളത്തിരപോലെ ഒരു കവി അവിടെയെത്തി. തകർന്ന പാൽക്കുടം കണ്ട് ചിരിച്ചുനിന്നവളെ അടുത്തുനിന്നു കണ്ട യുവകവി ഇതുതന്നെ. കരയേണ്ട സന്ദർഭത്തിൽ ചിരിയുടെ ഉറവ പൊടിച്ചതെങ്ങനെയെന്നന്വേഷിച്ചതും ഇവൻതന്നെ.

പിന്നെയെന്തുണ്ടായി? ചോദ്യത്തിനു കാത്തുനിൽക്കാതെ കവി പറയുകയായി: സർവതിനും കർമം സാക്ഷി! കനൽസമാനമായ കണക്ക് തന്റെ ഉയിരിനാൽ പുലർത്തുന്ന അനുഭവം അവൾ മറ്റൊരാൾക്കും പകർന്നുകൊടുത്തില്ല. അറിവുകൾ പകർന്നില്ല. അവ ചുടുനോവിന്നുറവയായി നീറി. അതിന്റെ എരിവായിൽ അവൾ എരിഞ്ഞു. തിമിരുപോലെ ഉള്ളിലെരിയുന്ന ഗന്ധകത്തിന്റെ ചുടുമണം ഒരാൾക്കും പകരാതെ അവൾ കഴിഞ്ഞു. അത് പൊട്ടിത്തെറിച്ചായിരിക്കാം, അവൾ പിറ്റേന്നാൾ പുലർച്ചയ്ക്ക് മരിച്ചുപോയി. പുഴയിലാണ് അവളുടെ ശവം കണ്ടത്. എരിയുന്ന കനലിന്റെ ചൂട്, ഒരുപക്ഷേ, പുഴ തണുപ്പിച്ചിരിക്കാം! വസന്തപഞ്ചമിനാളിൽ ഇലഞ്ഞിപ്പൂ പൊഴിയുന്ന രാവിൽ പൊൻനിലാവിന്റെ പരാഗം കലരുമ്പോൾ, മനസ്സ് മൗനസങ്കീർത്തന മുരുക്കഴിക്കുമ്പോൾ, ഉദ്യാനം ഹിമകണജപമാല സ്പർശിക്കുമ്പോൾ, അർധരാത്രി നെയ്തലാമ്പൽക്കുളത്തിൻ നടുവിൽ ഒരു വാൾ വീശുമ്പോലെ ഇടിമിന്നൽ പുളയും. ഇരുചുവരിന്നുള്ളിലെന്നപോലെ വെള്ളം ഉയരേക്കു പൊങ്ങും. അത് പൊടിഞ്ഞടിയുമ്പോൾ ജലശാന്തി തെളിയും. അതിന്റെ നടുവിൽ ഒരു തൊഴുകൈ ഉയരും. അതിന്നുള്ളിൽ തുളുമ്പുന്ന ഒരു പാൽക്കുടം ഉയരും. പുലരുമ്പോൾ അതു താഴ്ന്നുമറയുമെങ്കിലും ആ സ്ഥലത്ത് വെള്ളാമ്പൽപ്പൂ വിടർന്നു പുഞ്ചിരിക്കും. അതിന്റെ ഇതളുകൾ തൂവിയ പാൽപ്പതപോലിരിക്കും; മലർത്തണ്ടും ഞെട്ടും കൈക്കുടന്നപോലെ ശോഭിക്കും. ഇതു കണ്ടു നിറയാനായി ജീവിതസമസ്യ ദിവസവും ഈവിധം പൂരിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതോടെ *കനൽച്ചിലമ്പ്* എന്ന കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

★

2. അവതരണത്തിലെ പുതുമ

പലതുകൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയമായ അവതരണമാണ് *കനൽച്ചിലമ്പി*ന്റേത്. ആ പലതിൽ ഒന്നാമത്തേത് കവി മാത്രമല്ല ഈ കാവ്യത്തിന്റെ വക്താവ് എന്നതാണ്. കവി, കുറത്തി, വെളിച്ചപ്പാട് അഥവാ കോമരം, ഒരു യുവകവി എന്നിവരാണ് കഥ പറയുന്നവരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

ആമുഖമായ ഒന്നാം സർഗവും നാലാം സർഗവും (ആൽത്തറയിലെ സംഗമം) ആറാം സർഗ(വേശ്യാലയത്തിലെ അതിഥി)വും കവി പറയുന്നതായാണ് സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഉപസംഹാരമായ ഏഴാം സർഗത്തിന്റെ വക്താവ് ഒരു യുവകവിയത്രേ.

രണ്ടാം സർഗം (രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷി) കുറത്തി പറയുന്നു. അടുത്ത സർഗവും കുറത്തിതന്നെയാണ് പറയുന്നത്. “കുറത്തി പറഞ്ഞ കഥ”യെന്നാണ് ആ മൂന്നാം സർഗത്തിന്റെ പേരുതന്നെ. കാവ്യമാകെ കുറത്തി പാടുന്നതാണെന്നും (കുറത്തിപ്പാട്ട്) പറയാം. വെളിച്ചപ്പാടാണ് അഞ്ചാമത്തെ സർഗ(വെളിച്ചപ്പാട് പറഞ്ഞ കഥ)ത്തിന്റെ വക്താവ്.

ഇങ്ങനെ നാലുപേർ (കവി, യുവകവി, കുറത്തി, വെളിച്ചപ്പാട് അഥവാ കോമരം) പറഞ്ഞുതീർക്കുന്ന കഥയാണ് *കനൽച്ചിലമ്പ്* എന്നത് മലയാളകാവ്യലോകത്തിൽ ഒരു പുതുമയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

പാൽക്കുടം വീണുതകർന്നിട്ടും ചിരിക്കുന്ന പാൽവില്പനക്കാരിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ഒന്നാം സർഗം. വാക്കിലും നോക്കിലും ചേഷ്ടകളിലുമെല്ലാം അസാധാരണത്വം പുലർത്തുന്ന സുന്ദരിയും എല്ലാ നാട്ടുകാരുമായി നന്നായി ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്ന നായികയെ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ആമുഖരൂപത്തിലുള്ള ഒന്നാം സർഗത്തിന്റെ വക്തൃത്വം കവി നേരിട്ടുതന്നെ ഏറ്റെടുത്തത് സമുചിതമായിട്ടുണ്ട്. ഈ നായികയെ ഇത്തരത്തിലാക്കിയത് ഒരു തരത്തിൽ വിധിവിലാസംതന്നെയാണ്. ആ വിധി എന്താണെന്ന ജിജ്ഞാസ സ്വാഭാവികമായി ആർക്കുമുണ്ടാവും. അത് പരിഹരിച്ചുതരുന്നത് നാട്ടിൻപുറത്തെ പതിവുസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് നാടോടിയായ കുറത്തിയാണല്ലോ. കൂട്ടിൽ താൻ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന തത്തയെക്കൊണ്ട് ചിത്രം കൊത്തിയെടുപ്പിച്ച് ഫലം പ്രവചിക്കുകയാണ് കുറത്തിയുടെ രീതി. അതുകൊണ്ട് മേൽപരാമർശിക്കപ്പെട്ട ജിജ്ഞാസ ശമിപ്പിക്കുക കുറത്തിയാണ്.

രണ്ടാമത്തെ സർഗം കുറത്തിയുടെ വാക്കുകളിലൂടെയാണെന്നത് ഈ ചുറ്റുപാടിലാണ് ഔചിത്യഭാസുരമാകുന്നത്. തത്ത ചിത്രം കൊത്തിയെടുക്കാതെ പരുങ്ങിക്കളിക്കുന്നു. പാൽവില്പനക്കാരിയുടെ അസാധാരണത്വം ഊഹിച്ചെടുക്കുന്ന കുറത്തിക്ക് അവളുടെ ദുരിതാനുഭവപരമ്പര നീറ്റലുണ്ടാക്കുന്നു. തത്തയുടെ പെരുമാറ്റവും കുറത്തിയെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. എതായാലും, അവസാനം തത്ത ഒരു ചിത്രം കൊത്തിയെടുക്കുന്നു. രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷിയുടെ ചിത്രമാണതിലുള്ളത്. ചുട്ടുപഴുത്ത ഏതോ കനൽച്ചെമ്പു കടയുന്ന മട്ടിൽ കുറത്തി തന്റെ അകം കടഞ്ഞ് ഒരു കഥ പറയുന്നു. അതാണ് മൂന്നാം സർഗം (കുറത്തി പറഞ്ഞ കഥ).

കുലമുദ്രയണിഞ്ഞ് ഏഴു കുതിരകൾ വലിക്കുന്ന രഥമുള്ള മഹാരാജ്യത്തിന്റെയും അവിടത്തെ രാജാവിന്റെയും കഥയാണ് ഈ സർഗത്തിൽ കുറത്തി പറയുന്നത്. രാജാവിന് പ്രജകളിലെ ഒരു സ്ത്രീയിൽ ആശ മൂത്തു. അവൾ, പക്ഷേ, മറ്റൊരുവനെ മനസാ വരിച്ചവളാണ്. ദാരിദ്ര്യബദ്ധരായ ആ ദമ്പതികൾക്ക് ഒരു പൊന്നോമനക്കുട്ടൻ പിറന്നു. പ്രസവചികിത്സയൊക്കെത്തീർന്ന് അവൾ പണ്ടേപ്പോലെയായപ്പോൾ അരചന് അവളിൽ വീണ്ടും കമ്പമായി. അത് സഫലീകരിക്കാൻ സ്വന്തം അധികാരംതന്നെ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ ഭർത്താവ് ഒരു കുറ്റം ചുമത്തപ്പെട്ട് പല കാരാഗൃഹങ്ങളിലായി പല നാൾ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അയാൾ നാടു കടത്തപ്പെട്ടു. രാജാവ് അവളെ അരമന

യിലേക്ക് ആളയച്ചു വരുത്തി. പക്ഷേ അവളുടെ മകന് അവിടെ വിലക്കു കല്പിച്ചു. പനിത്തീക്കിടക്കയിലായിരുന്ന അവൻ ആ നാട്ടിലുണ്ടായ ഒരു വർഷക്കെടുതിയിൽ മരിച്ചുവത്രേ!

കൊട്ടാരത്തിൽ അവൾക്ക് സകലവിധസുഖസൗകര്യങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു ദിവസം രാജാവ് അവളെ അർധാസനം നൽകി ബഹുമാനിച്ചു. സപത്നിമാർക്കിടയിൽ അവൾ റാണിയാണ്. അവൾക്ക് എവിടെയും സഞ്ചരിക്കാം; എവിടെയും കടന്നുചെല്ലാം. ഖജനാവിന്റെ ഒരു താക്കോൽ അവളുടെ കൈയിലാണ്. എല്ലായിടത്തും അവളെ പരിചരിക്കാൻ ആളുകൾ തയ്യാർ. കുലചിഹ്നാധികാരപ്രതാപങ്ങൾ സമസ്തവും അവൾക്കുമുന്നിൽ എപ്പോഴും കുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ രാജാവിന് അവളിൽ ഒരു കുഞ്ഞുണ്ടായി. അതോടെ സർവത്ര ആഹ്ലാദാഘോഷങ്ങൾതന്നെ!

ഇതെല്ലാമാണെങ്കിലും അവൾക്ക് അകമേ വിങ്ങലിനു കുറവൊന്നുമില്ലെന്നത് ശ്രദ്ധേയമത്രേ.

ഒരു രാത്രി സ്വപ്നത്തിൽ അവൾ ഒരു നദീതീരത്തിലെത്തി. അവിടത്തെ ആശ്രമത്തിലെ ഒരൃഷി അവളെ അനുഗ്രഹിച്ച്, മകനു ദീർഘായുസ്സേകാൻ ഒരു നാൾ ഒരു ദേവൻ യാചകരൂപത്തിൽ അവിടെ വരുമെന്നു പറഞ്ഞു.

അതുമുതൽ ഭിക്ഷാടകർക്കെല്ലാം പുരത്തിന്റെയും അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെയും കവാടങ്ങൾ തുറന്നുകിടന്നു.

ഒരു പുതുചിങ്ങപ്പുലരിയിൽ ഒരു ഭിക്ഷു അവിടെ വന്നു. രാജ്ഞിയായി താൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വന്നപ്പോൾ അവിടെ വിലക്കു കല്പിക്കപ്പെട്ട മകനായിരുന്നു അത്! അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്ന് അവന്റെ ജീവിതനൈരാശ്യവും മകനോടൊപ്പം കഴിയാനുള്ള അവളുടെ വെമ്പലും വ്യക്തമായി.

വസന്തപഞ്ചമിനാളിൽ രാത്രി ആകാശത്തിൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി ഒരു നക്ഷത്രമുദിക്കുന്ന സമയത്ത് ആൽത്തറയിൽ വരണമെന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ വിടവാങ്ങി.

അവൾ അന്തഃപുരവും പുരവും വിട്ട് പോന്നു. ആൽത്തറയിലെത്തിയപ്പോൾ അവൻ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുന്നതാണ് കണ്ടത്. കുനിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ അവനെ വിഷം തീണ്ടിയതായി തോന്നി. പാമ്പ് കരിയിലകൾക്കിടയിലൂടെ ഇഴഞ്ഞു പോകുന്നതായി കാണുകയും ചെയ്തു.

അഞ്ചാം ഭാഗം "വെളിച്ചപ്പാട് പറഞ്ഞ കഥ". ചെമ്പവിഴപ്പട്ടുടുത്തും പള്ളിവാളുലച്ചും രക്തചാമുണ്ഡിക്കു മുന്നിൽ നൃത്തമാടുന്നവനും ദിഗ്ഗജങ്ങളെയറുത്ത ചോര വീണു ചുവക്കുന്ന പശ്ചിമാകാശത്തിന്റെ നേർക്കു ഉറഞ്ഞുതുള്ളുന്നവനും നക്ഷത്രങ്ങൾക്കും മേഘത്തിനും കീഴിൽ നിന്നു ഭൂതവർത്തമാനഭവിഷ്യത്കാലങ്ങൾ ഉരുക്കഴിക്കുന്നവനുമായ വെളിച്ചപ്പാടിനോട് അന്നു പുലർച്ചയ്ക്ക് ആന്ധ്യമുറ്റത്തു ചെന്നുപെട്ട പെണ്ണിന് എന്തു പറ്റിയെന്ന് കവി ചോദിക്കുന്നു. കലി വർധിക്കുന്ന മുറയ്ക്ക് വെളിച്ചപ്പാട് രക്തസാഗരത്തിരകളിരമ്പുന്ന വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്നു. കഥയുടെ ചിതറിയ കണ്ണി ഉചിതസ്ഥലത്ത് വിളങ്ങിനിൽക്കുന്നു.

പുലരാൻ അഞ്ചരരാവുള്ളപ്പോൾ, പുരി അല്പംപോലുമുണരാതെ ഉറങ്ങുന്ന സമയത്ത്, അവൾ ഏകാകിനിയായി അലഞ്ഞലഞ്ഞ് ഓരോ വഴിയേ തളർന്നു നീങ്ങുമ്പോൾ, ഒരു കൊള്ളസംഘം അവളെ തടഞ്ഞു. അരക്കെട്ടിൽ കത്തിയും കെടുവായിൽ ദംഷ്ട്രയുമായി മുന്നിൽ കൊള്ളത്തലവനും പിന്നാലെ കഴുകക്കൂട്ടംപോലെ അനുയായികളും! അവൾ മുൾപ്പടർപ്പിൽ ഞെരിഞ്ഞമർന്നു. അളവറ്റുകുമിഞ്ഞ നവരത്നങ്ങൾ നിറഞ്ഞ സഞ്ചിയുമായി കശ്മലന്മാർ നടന്നകന്നു. അവളുടെ അമേയമായ അഭിമാനം അപമാനച്ചളിക്കുണ്ടിലമർത്തിയിട്ടാണ് അവർ കടന്നുകളഞ്ഞത്!

സർവാംഗം രക്തരൂഷിതയാണവൾ! അരക്കെട്ടിൽ കരിങ്കല്ലിന്റെ കടുപ്പം! നേർത്ത ശ്വാസധാരകൾക്കിടയിൽ തടസ്സം! അങ്ങനെ ദയനീയയായി അവൾ രണ്ടു ദിവസം കൊടുംമഴയത്ത്

കഴിഞ്ഞു! സകലർക്കും അറപ്പുളവാക്കുന്ന അവളുടെ ഉടലിൽ തുടരാൻ മടിച്ചുനിൽക്കുകയാണ് നേർത്തുനേർത്തുവരുന്ന ഉയിര്.

ആ വഴിയേ പോയ ഒരു വണിക്ക്, അവളുടെ ദീനദീനമായ വിളി കേട്ട് ഇരുട്ടത്തു തപ്പിത്തപ്പി എങ്ങനെയോ അടുത്തെത്തി. അയാൾ അവളാരെന്നറിയാതെ അവളെ ഒരു വേശ്യാലയത്തിൽ കൊണ്ടുവിട്ടു.

അവിടത്തെ യജമാനത്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന അതിവിദഗ്ധമായ ചികിത്സകൾക്ക് ഫലമുണ്ടായി. നാളുകൾ നീങ്ങവേ, അവൾ പുരവാസിജനങ്ങൾക്ക് കാമത്തിടമ്പായി കൊടിയേറ്റിപ്പുലർന്നു. അവൾക്കായി അവിടെ പല പല പല്ലക്കുകൾ വന്നെത്തി. ഉരുക്കുപെട്ടിയിൽ പൊന്നും പവിഴവും തിങ്ങിനിറഞ്ഞു.

തുടർന്ന് ആറാം സർഗം ആരംഭിക്കുന്നു. "വേശ്യാലയത്തിലെ അതിഥി" എന്നാണ് ഈ സർഗത്തിന് കവി കൊടുത്ത പേര്. അമ്മ വേശ്യാലയത്തിൽ എത്തിപ്പെട്ടതുപോലെ, മകനും അമ്മയാണ് താൻ പ്രാപിക്കാൻ പോകുന്ന വേശ്യ എന്നറിയാതെ അവിടെ ചെന്നെത്തുന്നു. എത്തുമ്പോൾ ഇരുവർക്കും തങ്ങളുടെ രക്തബന്ധം, മാതൃപുത്രബന്ധം, തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. തന്റെ പണിസ്ഥലത്ത് ഒരു പുതിയ തേര് വന്നണഞ്ഞുവെന്നും അതിൽനിന്ന് ഒരു നവയുവകോമളൻ ഇറങ്ങിവന്നുവെന്നും മാത്രമേ അവൾ അപ്പോൾ അറിയുന്നുള്ളൂ. നല്ലൊരു കക്ഷിയെ കിട്ടിയ സന്തോഷം സ്വാഭാവികമായും അവൾക്കുണ്ടായി. കവിഭാഷയിൽ, "അവൻ അവളിൽ നിറഞ്ഞു!"

സുരതസന്ധിയുടെ മൂർച്ഛ ഒന്നടങ്ങിയപ്പോൾ, അവൾ അവന്റെ മുഖമൊന്നു ചുംബിച്ചു. സുരതോത്സവസാഗരതരംഗം ക്രമേണ സമാപ്തമായപ്പോൾ, അവൾക്ക് ആ കുമാരനോട് ഒരു സ്നേഹം തോന്നി. ഈ സ്നേഹം ഒരു വേശ്യയുടേതല്ലെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. താൻ അല്പവും നിനയാതെയിരിക്കേ, ഉള്ളലിഞ്ഞുവഴിഞ്ഞത് ആർദ്രവാത്സല്യസുധതന്നെയാണെന്നറിയുന്നു. പോയ നിമിഷങ്ങളോർക്കവേ, താൻ നുകർന്നത് രതിസുഖസാരമല്ലെന്ന് അവളറിയുന്നു. മാറിൽ മുഖം ചേർത്ത് അവൻ മുലക്കണ്ണ് രുചിക്കവേ, അവൾക്ക് കുഞ്ഞിനായി പാൽ ചുരന്ന പോലെയാണ് തോന്നിയത്. അവൻ നിരന്തരം ശരീരം പറ്റിക്കിടക്കവേ, മകനെന്നപോലെ അവൾ മെയ് ചേർത്ത് പുണരുകയാണുണ്ടായത്. ഇരുപതിലേറെ വർഷം ഇളപ്പമുള്ള അവൻ പുത്രതുല്യനെന്ന തോന്നലാണ് നിറഞ്ഞുനിന്നത്. ഇടറിയ വാക്കുകളോടെ അവൾ അന്വേഷിച്ചു: "ചെറുപ്പക്കാരനായ നീ ഇങ്ങനെ വഴി പിഴക്കുകയോ? ഇരുട്ടിന്റെ ഇടനാഴി കടന്നുവന്ന് ഇതുപോലെ ചളിക്കുണ്ടിൽ പതിക്കാൻ നിനക്കു കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? നീ ഒരു സ്ത്രീയെ അറിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ള കാലം അധർമമാർഗം വെടിഞ്ഞ് സ്വധർമം നയിക്കുക."

വഴി തെറ്റി ഇവിടെ വന്നടിഞ്ഞതിന്റെ വഴികൾ അവൾ അലിവോടെ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ അവൻ ഉള്ളാലെ കരഞ്ഞു. ഈവിധം അനുകമ്പയുടെ അമൃതം മാത്രം നിവേദിക്കുന്ന സ്വരം അതുവരെ അവൻ കേട്ടിട്ടില്ല. അനിർവാച്യമായ അലിവെഴുന്ന ആ മനസ്സുകൾ ഒരു മാത്ര അന്യോന്യം മുകർന്നു.

അതിനുശേഷം അവൻ ഹൃദയഭേദകമായ തന്റെ വിധിയും ജീവിതഗതിയും ജന്മവികൃതിയും വരച്ചുകാട്ടുന്നു. പല്ലവാംഗുലി കൊണ്ട് അവൾ ഇളംനെറ്റിയുഴിയവേ, ആ മാതൃവാത്സല്യസുഖമറിഞ്ഞ അവൻ തന്റെ കഥകൾ തുടർന്നു: "പിറന്നത് മഹാരാജപുരിയിൽ, ഐശ്വര്യം കൊടി പാറിച്ചിടത്ത്. അതിലെന്തു കാര്യം? ഇളംനാളിലേ അമ്മ ഈയുള്ളവനെ കൈവെടിഞ്ഞു. അവര് എന്റെ അച്ഛനെ കൊന്ന് ഇരുളിൽ മറഞ്ഞതാണ്..."

കനൽ കോരിയിട്ടപോലെ അവളൊന്നു പിടഞ്ഞു. വിരൽ അവന്റെ നെറ്റിയിലെ മുറിപ്പാടിലമർന്നു. അതേപ്പറ്റി അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല... അവൻ എപ്പോഴോ മടങ്ങിപ്പോയി. അസാധാരണമായ ഈ മാതൃപുത്രസമാഗമം ആരുടെയും ഉള്ളിൽ തട്ടാതിരിക്കില്ല. മനഃശാസ്ത്രപരമായി കൂടുതൽ അപഗ്രഥിക്കേണ്ട ഒരു കാവ്യസന്ദർഭമാണിത്.

പുലർവെളിച്ചം പരക്കുംമുൻപ് അവൾ ചിതകൂട്ടി അതിൽ ചാടി. ശരീരം കത്തിപ്പിടഞ്ഞു. വേശ്യയാണെങ്കിലും, മകനുമായി ലൈംഗികബന്ധത്തിലേർപ്പെടുക എന്ന നിഷിദ്ധവൃത്തിയാണ് താൻ നടത്തിയതെന്ന കുറ്റബോധ

എരിയുന്ന വെളിച്ചം കണ്ടും അലർച്ച കേട്ടും ഉണർന്നവർ ഒരുവിധം അവളെ വീണ്ടെടുത്ത് തീ കെടുത്തി.

ഉടൽ പാതി കരിഞ്ഞെങ്കിലും മുഖം പണ്ടേപ്പോലെ മനോഹരം. കരിഞ്ഞ ഉടലാകട്ടെ ആരിലും അവജ്ഞയുളവാക്കുന്നതും! പണമുണ്ടാക്കാനാവാത്ത അവളെ പോറ്റുന്നതിൽ പരാങ്മുഖയായ യജമാനത്തി അവളെ ഇരുളിന്റെ വഴിയിലൂടെ അങ്ങകലെയുള്ള ഒരു പാൽക്കാരന് കൊണ്ടുക്കൊടുത്തു.

പല പല വീടുകളിൽ പാലു വിറ്റു കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ട് അവൾ ഇവിടെ ഈ സ്ഥലത്ത് ജീവിതം നയിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ അവൾ ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും കരഞ്ഞിട്ടില്ല. കരച്ചിലാകട്ടെ പുഷ്ഷം കലർന്ന ചിരിയായാണ് വിരിഞ്ഞത്! ജീവിതത്തിന്റെ കുടം പൊട്ടിത്തകർന്ന അവൾക്ക് പാൽക്കുടം വീണുടയുമ്പോൾ അതു കണ്ട് കരയുക എളുപ്പമാണോ? കരച്ചിലിന്നൊടുവിൽ പുഞ്ചിരിച്ചവളേ, നിനക്ക് ലോകത്തിൽ ചിരിക്കയല്ലാതെ എന്താണ് ചെയ്യാനുള്ളത്?

ഏഴാമത്തേതും ഒടുവിലത്തേതുമായ സർഗം കവി പറഞ്ഞ കഥ. ഒരു യുവകവിയാണ് ഈ സർഗത്തിന്റെ വക്താവെന്നാണ് സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ശരനിര പടർത്തിക്കൊണ്ട് ഇരമ്പിയെത്തുമ്പോൾ, ഒരു ചോദ്യം ഒരായിരം ഉപചോദ്യങ്ങളുയർത്തുമെന്നു നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സർഗം തുടങ്ങുന്നു. സംഭവബഹുലമായ ഈ പാൽവില്പനക്കാരിയുടെ കഥയ്ക്ക് വളരെയധികം ചേരുന്ന ഒരു നിരീക്ഷണമായിട്ടുണ്ട് ഇത്. വെളിച്ചപ്പാടിന് പതുക്കെ കലിയിറങ്ങുന്നതും വെളിച്ചപ്പെടുന്നതു സർവതും ഇരുട്ടിൽ മങ്ങുന്നതും ഇവിടെ നാം കാണുന്നു. അപ്പോൾ മുൻപന്തിയിലേക്കു വരുന്നത് ആരാണെന്നോ? ചിറകൊതുക്കിയ തത്തയും

ണക്കിൽ യുഗങ്ങൾ കടന്ന് ഒരു വെള്ളത്തിരപോലെ ഇവിടെയെത്തിയ ഒരു കവിയാണിത്. ആദികാവ്യമായ രാമായണം മനസ്സിൽ കണ്ട ദീർഘദർശിയായ വാല്മീകിയുടെ പിന്മുറക്കാരനായ ഇയാൾ ഇപ്പോഴും യുവകവിയാണെന്നത്രേ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. യുവകവിയായാലെന്ത്, വൃദ്ധകവി അഥവാ മഹാകവി ആയാലെന്ത്, കവി കവിതന്നെ: “കർമം സർവതിനും സാക്ഷി” എന്ന് പല തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന സത്യം കാണുന്ന ക്രാന്തദർശി! തകർന്ന പാൽക്കുടം കണ്ടുചിരിച്ചുനിന്നവളെ ആദ്യം അടുത്തുനിന്നു കണ്ട യുവകവി ഇതാണ്. കരയേണ്ട നിമിഷത്തിൽ ചിരിയുടെ ഉറവ പൊടിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് അന്വേഷിച്ചതും ഇവൻതന്നെ.

പിന്നെയെന്തുണ്ടായി? കനൽസമാനമായ തന്റെ അനുഭവം അവൾ ആർക്കും പകർന്നുകൊടുത്തില്ല. അറിവുകൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നുനൽകാത്തതുകൊണ്ട് അവ ചുടുനോവിന്നുറവായി നീറി. അവൾ അതിന്റെ എരിവായിലലിഞ്ഞു. അതു പൊട്ടിത്തെറിച്ചതുകൊണ്ടാവാം, അവൾ പിറ്റേന്നു പുലർച്ചയ്ക്കു മരിച്ചുപോയി. പുഴയിലാണ് ശവം കണ്ടത്.

വസന്തപഞ്ചമിനാളിൽ ഇലഞ്ഞിപ്പൂ പൊഴിയുന്ന രാത്രിയിൽ പൊൻനിലാവിന്റെ പരാഗം കലരുമ്പോൾ, മനസ്സ് മൗനസങ്കീർത്തനമുരുക്കഴിക്കുമ്പോൾ, ഉദ്യാനം ഹിമകണജപമാല സ്പർശിക്കുമ്പോൾ, അർധരാത്രി നെയ്തലാമ്പൽക്കുളത്തിൻ നടുവിൽ ഒരു വാൾ വീശുമ്പോലെ ഇടിമിന്നൽ പുളയും! ഇരുചുവരുകൾക്കിടയിൽ വെള്ളം ഉയർന്നുപൊങ്ങും! അത് പൊടിഞ്ഞടിയുമ്പോൾ ജലശാന്തി തെളിയും! അതിൻ നടുവിൽ ഒരു തൊഴുകൈ വന്നുയരും! അതിന്നുള്ളിൽ തുളുമ്പുന്ന ഒരു പാൽക്കുടം ഉയരും! പുലരുമ്പോൾ അത് താഴ്ന്നുമറിയുമെങ്കിലും ആ സ്ഥലത്ത് വെള്ളാമ്പൽപ്പൂ വിടർന്ന് മന്ദഹാസം ചൊരിയും. അതിന്റെ ഇതളുകൾ തൂവിയ പാൽപ്പതപോലിരിക്കും; മലർത്തണ്ടും ഞെട്ടും കൈക്കുമ്പിൾപോലെയും. ഇതു കണ്ടു നിറയാനായ്, ദിവസവും

കുറത്തിയും കോമരവും (വെളിച്ചപ്പാടും) കടന്നുപോയ ഇരുൾപ്പടവുകൾ ചവിട്ടി കടന്നുവന്നത് ഒരു കവിയാണ്. അവരൊന്നും കാണാത്ത സത്യം കവി കാണുന്നുവെന്നർഥം. പതിനായിരക്കണക്കിൽ യുഗങ്ങൾ കടന്നുവന്ന് ഒരു വെള്ളത്തിരപോലെ അവിടെയെത്തി. തകർന്ന പാൽക്കുടം കണ്ട് ചിരിച്ചുനിന്നവളെ അടുത്തുനിന്നു കണ്ടതും ഈ യുവകവിതന്നെ. യുവാവായാലും വൃദ്ധനായാലും കവി കവിതന്നെ – ക്രാന്തദർശിയായ കവി. കരയേണ്ട നിമിഷത്തിൽ ചിരിയുടെ ഉറവ പൊടിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് അന്വേഷിച്ചതും ഇവൻതന്നെ.

പിന്നെയെന്തുണ്ടായി? ആരും ചോദിക്കാതെതന്നെ കവി ഉത്തരം പറഞ്ഞു: “കർമം സർവതിനും സാക്ഷി!” കനൽസമാനമായ കണക്ക് തന്റെ ഉയിർകൊണ്ടു പുലർത്തുന്ന അനുഭവം അവൾ ഒരാളോടും പറഞ്ഞില്ല! ആരിലും പകരാത്ത അറിവുകൾ അവളിൽ ചുടുനോവിന്നുറവയായി നീറിപ്പുകഞ്ഞു. അവൾ അതിന്റെ എരിവായിലമർന്നു. തിമിരുപോലെ ഉള്ളിൽ എരിയുന്ന ഗന്ധകത്തിന്റെ ചുടുമണം ആർക്കും പകരാതെതന്നെ അവൾ ജീവിച്ചു. അതു പൊട്ടിത്തെറിച്ചാവാം, അവൾ പിറ്റേന്ന് പുലർച്ചയ്ക്ക് മരിച്ചു. അന്നും ആ കോടിയ ചിരി മുഖത്തുണ്ട്. പുഴയിലാണ് അവളുടെ ശവം കണ്ടത്. അവൾ പുഴയിൽ ചാടി ചത്തതാണെന്നു വ്യക്തം. അത്രതന്നെ വ്യക്തമല്ലാത്തത്, എന്തിനാണ് ചത്തതെന്നാണ്. എരിയുന്ന കനലിന്റെ ചൂട്, ഒരുപക്ഷേ, പുഴ തണുപ്പിച്ചിരിക്കാമെന്ന് കവി ഊഹിക്കുന്നുണ്ട്. വേശ്യാലയത്തിൽ തന്നെ പ്രാപിച്ച നവയുവകോമളനായ അതിഥിയായിരിക്കണം, പിറ്റേന്നുതന്നെയുള്ള ആ മരണത്തിനു കാരണം. വേശ്യാവൃത്തി ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതയായെങ്കിലും, മകനുമായുള്ള ലൈംഗികബന്ധം ഒരമ്മയ്ക്കെങ്ങനെ പൊറുക്കാൻ കഴിയും? താനപ്പോൾ അനുഭവിച്ചത് രതിസുഖസാരമായിരുന്നില്ലെന്നും മകനെ സ്നേഹവാത്സല്യപൂർവം ഓമനിക്കുക മാത്രമായിരുന്നെന്നും അവൾ സ്വയം സമാധാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത്

«

വാസ്തവമായിരുന്നെന്ന് സഹൃദയമനസ്സ് സമ്മതിക്കുമോ? ഈ വിഷയവും കൂടുതൽ ചിന്തനീയമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ഏതായാലും അവൾ ഇത്രയേറെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടിവന്നത്, സ്വയംകൃതമാണെന്ന് ആരും നിരീഷിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയൊക്കെ വന്നുപെട്ടു എന്നു കാണുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. വിധിവിശ്വാസികൾക്ക് അവളുടെ വിധിയാണിതെല്ലാമെന്ന് വിലയിരുത്താം.

അതെങ്ങനെയിരുന്നാലും, ഈ പാൽവില്പനക്കാരിയോട് സഹതാപാത്മകമായ ഒരു സ്നേഹം നമുക്കെല്ലാമുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവളുടെ ആത്മഹത്യയ്ക്ക് അവളെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ തോന്നുകയുമില്ല. ഏതാണ്ട് ഇത്തരത്തിലുള്ള വികാരങ്ങളാണ് കവിക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതെന്ന് ഇനിയുള്ള ഉപസംഹാരരൂപമായ ഈരടികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു:

വസന്തപഞ്ചമിനാളിൽ ഇലഞ്ഞിപ്പൂ പൊഴിയുന്ന രാത്രിയിൽ പൊൻനിലാവിന്റെ പരാഗം കലരുമ്പോൾ, മനസ്സ് മൗനസങ്കീർത്തനമുരുക്കഴിക്കുമ്പോൾ, പൂങ്കാവനം ഹിമകണജപമാല സ്പർശിക്കുമ്പോൾ, പാതിരാവിൽ നെയ്തലാമ്പൽക്കുളത്തിൻ നടുവിൽ ഒരു വാൾ വീശുമ്പോലെ ഇടിമിന്നൽ പുളയും; ഇരുചുവരുകൾക്കുള്ളിലെന്നപോലെ വെള്ളം ഉയർന്നുപൊങ്ങും. അതു പൊടിഞ്ഞടിയുമ്പോൾ ജലശാന്തി തെളിയും. അതിന്റെ നടുവിലായി ഒരു തൊഴുകൈ വന്നുയരും. അതിനുള്ളിൽ തുളുമ്പുന്ന ഒരു പാൽക്കുടമുയരും. പുലരുമ്പോൾ അതു താഴ്ന്നുയരുമെങ്കിലും ആ സ്ഥലത്ത് വെള്ളാമ്പൽപ്പൂ വിടർന്നു പുഞ്ചിരിക്കും. അതിന്റെ ഇതളുകൾ തൂവിയ പാൽനുരപോലെ തോന്നും. മലർത്തണ്ടും ഞെട്ടിയും കൈക്കുടന്നപോലിരിക്കും. ഇതു കണ്ടു നിറയാൻ ദിവസവും ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്യ ഈവിധം പൂരിപ്പിക്കുന്നു!

★

4. പാത്രചിത്രീകരണം

*കനൽച്ചിലമ്പി*ലെ പാത്രചിത്രീകരണമെന്നു പറയുമ്പോൾ കഥാപാത്രങ്ങളാരൊക്കെയെന്നു ഖണ്ഡിതമായി കാണാൻ പ്രയാസമാണ്. പ്രധാനകഥാപാത്രം പാൽവില്പനക്കാരിയാണ്. അവൾ പല പേരുകളിലും വേഷങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ആമുഖരൂപമായ ഒന്നാം സർഗത്തിൽ പൽവില്പനക്കാരിയായാണ് അവൾ (നായിക) പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പാൽക്കുടം തലയിൽനിന്നു വീണു തകർന്നിട്ടും കരയാതെ ചിരിക്കുന്നവൾ. ഇത് അവളുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിന്റെ മരിക്കുന്നതിനുതൊട്ടുമുൻപുള്ള രൂപമാണ്. ഏതാണ്ടസാധാരണമായ സ്വഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഈ രൂപത്തിനുമുൻപ് അവൾക്ക് പല തലങ്ങളിലും പല തരങ്ങളിലുമുള്ള രൂപങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

താൻ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന കൂട്ടിലുള്ള തത്തയെക്കൊണ്ട് ചിത്രങ്ങളോരോന്നു കൊത്തിയെടുപ്പിച്ച് ഫലം പറയുന്ന കുറത്തിയുടെ പാട്ടിന്റെ രൂപത്തിലുള്ള കാവ്യമാണല്ലോ കുറത്തിപ്പാട്ടുശീലിലുള്ള *കനൽച്ചിലമ്പ്*. തത്ത പരുങ്ങിപ്പരുങ്ങി മടിച്ചുമടിച്ച് അവസാനം കൊത്തിയെടുത്ത ചിത്രമാണ് "രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷി" എന്ന് പേരിട്ട രണ്ടാം സർഗം. അസാധാരണസ്വഭാവയായ പാൽവില്പനക്കാരിയുടെ മൊത്തം ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമാവാം ഈ രണ്ടാം സർഗനാമം. വിധിയുടെ ദുർവിലാസത്തിന് അരങ്ങായി മാറിയ പാൽക്കാരിയുടെ പൂർവജീവിതം.

"തത്തയൊരു പടമല്പം മുന്നിലേക്കു നീക്കി;
രാവണൻ ചിറകരിഞ്ഞ പക്ഷിയതിൽ നീറി!
ചുട്ടുപഴുത്തതാമേതോ കനൽച്ചെമ്പു കടയും
മട്ടിലവ,ളകം കടഞ്ഞൊരു കഥ പറഞ്ഞു."

– ഇങ്ങനെയാണ് രണ്ടാംസർഗം അവസാനിക്കുന്നത്.

മൂന്നാം സർഗത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരേടാണ്. കുലമുദ്രയണിഞ്ഞ് ഏഴു കുതിരകൾ വലിക്കുന്ന രഥമുള്ള മഹാരാജ്യത്തെ അരചന് ഒരുവളിൽ

ആശ മൂത്തു. അവൾ മറ്റൊരുവനെ മനസാ വരിച്ചവളത്രേ. വളരെ ദരിദ്രമാണവരുടെ കുടിൽ. അവിടെ, പക്ഷേ, ഒരു പ്രകാശരശ്മി വിരിഞ്ഞു. ആ ദമ്പതികൾക്ക് ഒരു പൊന്നോമനമകൻ പിറന്നു.

പ്രസവചികിത്സയൊക്കെ കഴിഞ്ഞ് അവൾ പണ്ടേപ്പോലെയായപ്പോൾ രാജാവിന് വീണ്ടും അവളിൽ കമ്പമായി. അതു സഫലമാക്കുന്നതിന് അരചൻ സ്വാധികാരം പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഒരു കുറ്റം ചുമത്തി അവളുടെ ഭർത്താവ് പല പല തടവുകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട് അവസാനം നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. എന്താണ് താൻ ചെയ്ത കുറ്റമെന്ന് അയാൾക്കറിയില്ല; മറ്റുള്ളവർക്കും അറിയില്ല! അങ്ങനെ ആ തടസ്സം നീങ്ങിയപ്പോൾ രാജാവ് ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ ആളയച്ച് രാജധാനിയിലേക്കു വരുത്തി. രാജ്ഞിയായി വരിച്ച അവൾക്കല്ലാതെ മകന് കൊട്ടരത്തിൽ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചില്ല! അങ്ങനെ രണ്ടാമത്തെ തടസ്സവും നീങ്ങി. പനിത്തീക്കിടക്കയിൽ പിടയുന്ന പൊന്നുമോനെയോർത്ത് അവൾ അകമേ കണ്ണീർ വാർത്തു!

യുവാവായിത്തീർന്ന അവനാകട്ടെ, നഗരത്തിനു പുറത്ത് എങ്ങനെയൊക്കെയോ ജീവിക്കുകയും തന്നെ കാണാൻ കൊതിച്ച് ഗോപുരനടയിൽ വരികയും അമ്മയുമായി അല്പനേരം സംഭാഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അവൾ അവനോടൊപ്പം ജീവിക്കാൻ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും വസന്തപഞ്ചമിനാളിൽ രാത്രി ആൽത്തറയിൽ വന്നാൽ കാണാമെന്ന് പറഞ്ഞ് അമ്മയെ ഒരുകറി കൂടി താണുവണങ്ങി തൊഴുത് തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു.

അഗതിയായി പ്രിയതമൻ അകലുന്ന വഴിയേ പിടയുന്ന കൺചിറകോടെ അവൾ ഒപ്പം പറന്നു.

അവസാനം ഭൂമിയുടെ ബോധത്തിരിനാളം കെട്ടു. ചരരാശി സുഷുപ്തിയുടെ ഇരുൾക്കയത്തിലാണ്ടു.

അവൾമാത്രം, രാജ്ഞി മാത്രം, ഉറങ്ങിയില്ല! കണ്ണിൽ പേടിയുടെ കൂരിരുട്ടോ?

ഒട്ടും പേടിക്കാനില്ല. രാജാവ് നെടുനിദ്രയിലാണ്! രാത്രി ഇറങ്ങിപ്പോവാൻ തടസ്സമില്ല. ഇരുളിലും രാവിലും ആരും അവളെ വഴി തടയില്ല! തനിക്കു സ്വച്ഛമായും സ്വതന്ത്രമായും എവിടെയും പോകാനും വരാനും പരമമായ സ്വാതന്ത്ര്യം തന്ന രാജാവ് ഉറങ്ങുമ്പോൾ, ഇരുട്ടു കനക്കവേ, കുഞ്ഞുമകനെ അയാൾക്കൊപ്പം കിടത്തി, അവൾ തന്റെ വഴിയേ തനിച്ചിറങ്ങിയത്രേ!

മകനെ പുതപ്പിക്കാൻ ഒരു പട്ടെടുക്കവേ, വിളക്കൊന്നു ജ്വലിച്ചുപോൽ! അതാ, ഒരു രത്നം തെളിയുന്നു! അതിന്റെ വർണരശ്മി കണ്ണിൽ വന്നു തറച്ചിട്ടോ തറയിൽ വീണ വാളിന്റെ കിലുകിലശബ്ദം കേട്ടിട്ടോ എന്തോ, അരചൻ ഒരു നിമിഷം ഉറക്കം വിട്ടുണരുന്നു. അയാൾ അലറുകയാണ്: “എവിടേക്കാണ് നീ ഈ ഇരുട്ടിൽ?”

ഇനി തനിക്കു ഗത്യന്തരമില്ലെന്നറിഞ്ഞ് അവൾ കരവാൾ വീശി! രാജാവ് രണ്ടു തുണ്ടം! വാൾമുന മോന്റെ നെറ്റിയിലൊന്നുരഞ്ഞോ?

ഉരുൾപൊട്ടി ഒലിച്ചുവരുന്ന മലവെള്ളം പോലെ, ഞാൺ മുറുകിയ വില്ലിൽനിന്നു ശരമെന്നപോലെ, അവൾ അന്തഃപുരവും പുരവും വിട്ടിറങ്ങി. കവാടം തുറന്നുകിടക്കുന്നു. അവൾ ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു!

അവളെന്ന പേരില്ലാക്കഥാപാത്രത്തിന്റെ രാജ്ഞി എന്ന വേഷമാണ് ഈ സർഗത്തിൽ നാം കണ്ടത്!

നാലാം സർഗം “ആൽത്തറയിലെ സംഗമമാണ്.” എല്ലായിടത്തും പക കൊടും പട നീക്കി വരുമ്പോൾ, ഉലയുന്ന വെൺനിലാവിൽ നീണ്ട വിരി പുതച്ച് അവിടെ പ്രിയൻ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുന്നു! വിളിച്ചുണർത്താനായി അവളൊന്നു കുനിഞ്ഞപ്പോൾ, കരിയില അനങ്ങുന്നതും ഇടത്തേ കാലിന്നരികിൽ ഒരു പാമ്പ് വിരൽചുറ്റി മണലിലിറങ്ങുന്നതും കണ്ടു! ഇരുവിരലുകൾക്കിടയിൽ കരിനീലമുറിപ്പാട്! മകന് വിഷം തീണ്ടിയിരിക്കുന്നു! മുളചീന്തുംകണക്കെ അവൾ കരഞ്ഞാർത്തുവിളിച്ചു!...

ഇപ്രകാരം അവൾക്ക് മകന്റെ നിലയോർത്ത് നിലവിളിക്കുന്ന വാത്സല്യനിധിയായ അമ്മയുടെ രൂപമാണ് ഈ സർഗത്തിൽ നാം കാണുന്നത്.

“വെളിച്ചപ്പാട് പറഞ്ഞ കഥ” എന്ന അഞ്ചാം സർഗത്തിൽ പുലരാനഞ്ചരരാവുള്ളപ്പോൾ നഗരമുറങ്ങുന്ന നേരത്ത്, അവൾ ഏകാകിനിയായി അലഞ്ഞലഞ്ഞ് ഓരോ വഴിയേ തളർന്നുനീങ്ങുമ്പോൾ കത്തിയും മറ്റായുധങ്ങളുമായി ഒരു കൊള്ളസംഘം അവളെ തടഞ്ഞു. മുൾപ്പടർപ്പിൽ അവൾ ഞെരിഞ്ഞമർന്നു! നവരത്നങ്ങൾ മുഴുവൻ കൊള്ളയടിച്ച് ആ കശ്മലന്മാർ കടന്നുകളഞ്ഞു! അമേയമായ അഭിമാനം മുഴുവൻ അപമാനച്ചളിക്കുണ്ടിലമർത്തിയാണ് അവർ കടന്നുകളഞ്ഞത്! സർവാംഗം രക്തരൂഷിതയായി ശ്വാസതടസ്സം നേരിടുന്ന നിശ്ചലയായി ഇരുൾക്കാട്ടിൽ പടർമുൾവിരിപ്പിൽ അരഞ്ഞ് മൈലാഞ്ചിച്ചോര പടർന്ന ഉടലുമായി രണ്ടു ദിവസം അവൾ അതിദീനമായി കൊടുംമഴയത്ത് കഴിച്ചു!

അവശേഷിച്ചത് തൊണ്ടായ്ക്കഴിഞ്ഞ ഒരുടലും ഉടലിൽ ചേലയായി വാർന്നുപടർന്ന ചോരയും സകലരുടെയും അവജ്ഞയ്ക്കു പാത്രമായ ശരീരത്തിൽ തുടരാൻ മടിച്ച് നേർത്തുനേർത്തുവരുന്ന ഉയിരും!

ആ വഴിയിലൂടെ പോയ ഒരു വണിക്ക് അവളുടെ നിലവിളികേട്ട് ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തപ്പി ഒരു വിധം അവിടെ വന്നെത്തി. അവൾ ആരെന്നറിയാതെ അയാൾ അവളെ ഒരു വേശ്യാലയത്തിൽ കൊണ്ടുവിട്ടു! അവിടത്തെ യജമാനത്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന അതിവിദഗ്ധമായ ചികിത്സകൾക്കു ഫലമുണ്ടായി.

പല ദിനങ്ങൾ കഴിയവേ, അവൾ കത്തിത്തെളിഞ്ഞു! മുറിവെല്ലാമടങ്ങി അവളുടെ പൂവുടൽ മിന്നിപ്പുളഞ്ഞു! ക്രമേണ പുരവാസിജനങ്ങൾക്ക് അവൾ കാമത്തിടമ്പായി മാറി! അവൾക്കായി പല പല്ലക്കുകൾ അവിടെ വന്നെത്തി. ഉരുക്കുപെട്ടിയിൽ പൊന്നും പവിഴവും നിറഞ്ഞുകുമിഞ്ഞു!

ഇപ്രകാരം അഞ്ചാം സർഗത്തിൽ വേശ്യയായിത്തീരേണ്ടിവന്ന അവളുടെ രൂപമാണ് നാം ദർശിക്കുന്നത്.

ആറാം സർഗം “വേശ്യാലയത്തിലെ അതിഥി” എന്ന പേരിലുള്ളതാണ്. ഒരു ദിവസം അവളുടെ വേശ്യാലയത്തിൽ ഒരു പുതിയ തേരിലിറങ്ങി ഒരു അതിഥി വന്നു – ഒരു നവയുവകോമളൻ. നിറയൗവനം കടഞ്ഞെടുത്ത കനൽസമാനനായ അവൻ തന്നിൽത്തന്നെ നിറഞ്ഞതായി അവൾക്കു തോന്നി. സുരതസന്ധിയുടെ മൂർധന്യത്തിലെ തരംഗങ്ങൾ വാർന്നടങ്ങവേ, അവൾ അവന്റെ മുഖം ചുംബിച്ചു. സമ്പൂർണ

സുരതോത്സവസാഗരമൊന്നടങ്ങിയപ്പോൾ, അവളിൽ ആ കുമാരനോട് ഒരു സ്നേഹം ഉദിച്ചുയർന്നു. താനൊട്ടുമാലോചിക്കാതെ ഉള്ളിലലിഞ്ഞുവഴിഞ്ഞത് ആർദ്രമായ വാത്സല്യാമൃതംതന്നെയാണ്. പോയ നിമിഷങ്ങളോർക്കെ, താൻ നുകർന്നത് രതിസുഖസാരമല്ലെന്ന് അവളറിഞ്ഞു. തന്റെ മാറിൽ മുഖം ചേർത്ത് അവൻ മുലക്കണ്ണു രുചിക്കവേ, അവൾക്കു കുഞ്ഞിനായി പാൽ ചുരന്നപോലെ നിറഞ്ഞു. അവൻ നിരന്തരം തന്റെ ഉടൽ പറ്റിക്കിടക്കവേ, അവൾ അവനെ മകനെപ്പോലെ മെയ് ചേർത്തു പുണർന്നു. ഇരുപതിലേറെ വർഷം ഇളപ്പമുള്ള അവൻ തന്റെ മകനു തുല്യനാണെന്ന വിചാരമാണ് നിറഞ്ഞുനിന്നത്.

ഇടറിയ വാക്കുകളോടെ അവൾ അന്വേഷിച്ചു: "ചെറുപ്പക്കാരനായ നീ ഈ വിധം വഴിപിഴക്കുകയോ? ഇരുട്ടിന്റെ ഇടനാഴി കടന്നു വന്ന് ഈ വിധം ചളിക്കുണ്ടിൽ പതിക്കാൻ നിനക്ക് എങ്ങനെ കഴിയുന്നു? നീ ഒരു സ്ത്രീയെ അറിഞ്ഞു. ഇനിയുള്ള കാലം അധർമമാർഗം കൈവെടിഞ്ഞ് സ്വധർമം നയിക്കുക."

വഴിതെറ്റി ഇവിടെ വന്നടിഞ്ഞതിന്റെ വഴികൾ അവൾ ആർദ്രതയോടെ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ അവൻ അകമേ കരഞ്ഞു. അതുവരെ അവൻ ഈവിധം ദയയുടെ അമൃതംമാത്രം ചൊരിയുന്ന സ്വരം അല്പം പോലും കേട്ടിട്ടില്ല. അനിർവാച്യമായ അലിവെഴുന്ന ആ മനസ്സുകൾ ഒരു മാത്ര അന്യോന്യം മുകർന്നു.

അതിനുപിന്നാലെ ഹൃദയഭേദകമായ തന്റെ വിധിയും ജീവിതഗതിയും ജന്മവികൃതിയും അവതരിപ്പിക്കുകയായി. അവൾ പല്ലവാംഗുലികൊണ്ട് ഇളംനെറ്റിയുഴിയവേ, അതിന്റെ സുഖമറിഞ്ഞ് അവൻ തന്റെ കഥകൾ തുടർന്നു: "പിറന്നത് മഹാരാജപുരിയിൽ, ഐശ്വര്യം കൊടി പാറിച്ചിടത്ത്. അതിൽ കാര്യമെന്ത്? ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അമ്മ ഈയുള്ളവനെ കൈവെടിഞ്ഞതാണ്. അവർ എന്റെ അച്ഛനെ കൊന്ന് ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞതാണ്."

കനൽ കോരിയിട്ടപോലെ അവളൊന്നു പിടഞ്ഞു! തന്റെ വിരൽ അവന്റെ നെറ്റിയിലെ മുറിപ്പാടിലമർന്നു...

അതേപ്പറ്റി അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എപ്പോഴോ അവൻ മടങ്ങിപ്പോയിരിക്കാം.

പുലർവെളിച്ചം പരക്കുംമുൻപ് അവൾ വിറകടുക്കി ചിത കൂട്ടി അതിൽ ചാടി. അവളുടെ ശരീരം കത്തിപ്പിടഞ്ഞു.

കത്തുന്ന വെളിച്ചം കണ്ടും അലർച്ച കേട്ടും ഉണർന്നവർ അവളെ ഒരുവിധം വീണ്ടെടുത്തു. തീ കെടുത്തി.

ഉടൽ പാതി കരിഞ്ഞെങ്കിലും അവളുടെ മുഖം പണ്ടേപ്പോലെത്തന്നെ. കരിഞ്ഞ ശരീരമോയ? അത് ആരിലും വെറുപ്പുളവാക്കും!

പണമുണ്ടാക്കാനാവാത്ത അവളെപ്പോറ്റാൻ യജമാനത്തിക്ക് ഭ്രാന്തൊന്നുമില്ല! അവർ ഒരു ദിവസം അവളെ ഇരുളിന്റെ വഴിയിലൂടെ അകലെയുള്ള ഒരു പാൽക്കാരിക്കു കൊണ്ടുക്കൊടുത്തു.

പല പല വീടുകളിൽ പാലു വിറ്റു കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ട് അവൾ ഇവിടെ ഈ സ്ഥലത്ത് ജീവിതം നയിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ അവൾ ഒരിക്കലും കരഞ്ഞിട്ടില്ല! കരച്ചിൽ പോലും പുച്ഛം കലർന്ന ചിരിയായാണ് വിരിഞ്ഞത്! ജീവിതത്തിന്റെ കുടം പൊട്ടിത്തകർന്ന അവൾക്ക് പാൽക്കുടം വീണുടയുമ്പോൾ അതുകണ്ടു കരയുക എളുപ്പമാണോ? കരച്ചിലിന്നൊടുവിൽ പുഞ്ചിരിച്ചവളേ! ഇനി നിനക്കു ലോകത്തിൽ ചിരിക്കയല്ലാതെ എന്താണ് ചെയ്യാനുള്ളത്?

ഈ സർഗത്തിൽ അമ്മയും മകനുമാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. വേശ്യയായ അമ്മയുമായി ലൈംഗികബന്ധം പുലർത്തുന്ന മകൻ എന്ന് ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് വിചിത്രമായ ഒരു വിശേഷണം നൽകുകയുമാവാം. യുവാവായ മകനെ പ്രിയൻ, പ്രിയതമൻ എന്നൊക്കെ അവൾ മനസാ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടുതാനും. ആദ്യം മകൻ അറിയാതെയാണെങ്കിലും അവസാനം ഇരുവരും അറിഞ്ഞുവെന്നും പറയേണ്ടതുണ്ട്. അമ്മ ആ ലൈംഗികബന്ധത്തെ മാതൃപുത്രബന്ധമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് വസ്തുതാവിരുദ്ധമാണെന്ന് അവൾക്കുതന്നെ അറിയാമെന്ന് അടുത്ത ഏഴാം സർഗം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

"കവി പറഞ്ഞ കഥ" എന്ന ഏഴാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ സർഗം ഒരു യുവകവി പറയുന്നതായാണ് സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കനൽസമാനമായ തന്റെ അനുഭവവും അറിവുകളും അവൾ മറ്റാർക്കും പകർന്നുകൊടുത്തില്ല. തിമിരുപോലെ അവ തന്റെ ഉള്ളിൽ എരിഞ്ഞുപുകഞ്ഞു. അത് പൊട്ടിത്തെറിച്ചതുകൊണ്ടാവാം, അവൾ പിറ്റേന്നു പുലർച്ചയ്ക്ക് മരിച്ചുപോയി. പുഴയിൽ ചാടിയാണ് ആ മരണം സംഭവിച്ചത്. ആത്മഹത്യതന്നെ.

അവസാനഭാഗത്തെ ഏഴീരടികളിലൂടെ കവി അവളെ ദേവതയായി ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം:

"വസന്തപഞ്ചമിനാളിലിലഞ്ഞിപ്പൂ പൊഴിയും
നിശയിൽ പൊൻനിലാവിൻ പൂമ്പൊടി കലർന്നീടുമ്പോൾ;
മനസ്സു മൗനകീർത്തനമുരുക്കഴിച്ചിടുമ്പോൾ;
ഉപവനം ഹിമകണജപമാല തൊടുമ്പോൾ;
നടുരാവിൽ നെയ്തലാമ്പൽക്കുളത്തിനു നടുവിൽ

ഒരു വാൾ വീശിടും വണ്ണം ഇടിമിന്നൽ പുളയും
ഇരുചുവരുപോൽ ജലമുയരേക്കു കുതിക്കും;
അതു പൊടിഞ്ഞടിയുമ്പോൾ തൊഴുകൈ വന്നുയരും
അതിനുള്ളിൽ തുളുമ്പും പാൽക്കുടമൊന്നങ്ങുയരും
പുലരുമ്പോഴതു താഴ്ന്നുമറയുമെങ്കിലുമാ–
യിടത്തു വെള്ളാമ്പലിൻ പൂ വിടർന്നു പുഞ്ചിരിക്കും.
ഇതളുകൾ തൂവിയ പാൽപ്പത കണക്കിരിക്കും;
മലർത്തണ്ടും ഞെടുപ്പും കൈക്കുടന്നപോലിരിക്കും.”

ഇപ്രകാരം, അവളെ പാൽവില്പനക്കാരി, ഭർത്താവുമൊത്തു ജീവിക്കുന്ന ദരിദ്രകുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീ, രാജ്ഞി, യുവാവായിത്തീർന്ന മകനുമായുള്ള ലഘുസംഭാഷണത്തെത്തുടർന്ന് അവനോടൊപ്പം താമസിക്കാൻ വേണ്ടി ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അരചനെ കൊന്ന് അന്തഃപുരവും പുരവും വിട്ട് ഇരുളിൽ ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്ന സ്നേഹവാത്സല്യനിധിയായ അമ്മ, അമ്മയും മകനുമായി നടക്കുന്ന ആൽത്തറയിലെ സമാഗമത്തെത്തുടർന്ന് അവർ തമ്മിൽ വഴി പിരിയാനുള്ള തീരുമാനത്തോടെ കൂരിരുട്ടത്ത് ഏകാകിനിയായി നടക്കുമ്പോൾ ഒരു കൊള്ളസംഘത്തിന്റെ ആക്രമണത്തിനും കവർച്ചയ്ക്കും വിധേയയായി കൊടുംമഴയത്ത് രക്തരൂഷിതയും നിശ്ചലയുമായി രണ്ടു ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിക്കേണ്ടിവന്ന അനാഥയായ ഒരഗതിപ്പെണ്ണ്, മൃതപ്രായയായ അവളുടെ നിലവിളി കേട്ട് അവിടേക്ക് ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞുവന്ന ഒരു വണിക്കിനാൽ ഒരു വേശ്യാലയത്തിൽ കൊണ്ടാക്കപ്പെട്ട് അവിടത്തെ യജമാനത്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഫലപ്രദമായ വിദഗ്ധചികിത്സകൾക്കുശേഷം പൂർവസ്ഥിതി കൈവരിച്ച ലാവണ്യവതിയും സമ്പന്നയുമായ വേശ്യ, അവിടെ അതിഥിയായി വന്ന നവയുവകോമളനുമായുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിലൂടെ അവൻ തന്റെ മകനാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടായ സന്തോഷസ്നേഹവാത്സല്യാദിസമ്മിശ്രഭാവവിവശയും മകനുമായുള്ള ലൈംഗികവേഴ്ച്ചയിലുണ്ടായ കുറ്റബോധത്താൽ പിറ്റേന്നു പുലർച്ചയ്ക്ക് പുഴയിൽചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്ത പാൽക്കാരി, മരണാനന്തരം ദേവതാതുല്യം മഹത്വവൽകരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീരത്നം എന്നിങ്ങനെ പല രൂപഭാവങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പേരില്ലാത്ത ‘അവൾ എന്ന നായിക’യും മകനുമാണ് *കനൽച്ചിലമ്പി*ലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. ഓരോ കഥാപാത്രത്തിന്റെയും ചിത്രീകരണം അനുവാചകരുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടുന്നതാണെന്നു പറയുന്നതിൽ പ്രത്യേകം സന്തോഷമുണ്ട്.

“ഇതു കണ്ടു നിറയാനായ് വരുന്നു ജീവിതത്തിൻ

ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്ത പാൽക്കാരി, മരണാനന്തരം ദേവതാതുല്യം മഹത്വവൽകരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീരത്നം എന്നിങ്ങനെ പല രൂപഭാവങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പേരില്ലാത്ത ‘അവൾ എന്ന നായിക’യും മകനുമാണ് *കനൽച്ചിലമ്പി*ലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. ഓരോ കഥാപാത്രത്തിന്റെയും ചിത്രീകരണം അനുവാചകരുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടുന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്.

“ഇതു കണ്ടു നിറയാനായ് വരുന്നു ജീവിതത്തിൻ
സമസ്യയീവിധം പൂർത്തീകരിക്കുന്നു ദിനവും!”

എന്നിങ്ങനെ കനൽച്ചിലമ്പ് എന്ന കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

★